

3/2020 Maj/Czerwiec

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Cud Izraela

**Przypowieść o drzewie figowym • Słowo Pana do kości
Głos i szum • Połączenie kości • Ściągnij i ciało
Proroctwo do ożywczego tchnienia z czterech wiatrów
Tchnij na tych zabitych**

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Nasze wydawnictwo oddaje corocznie w ręce czytelnika wiele stron treści do duchowych rozważań i studiów, dotyczących różnorodnej problematyki. Każdy numer publikowany jest co dwa miesiące przez:

Pastoral Bible Institute
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310

Telefon: (w USA) 1-888-7-THE-PBI
Adres e-mail: ThePBI@acomcast.net
www.heraldmag.org

Komitety Redakcyjne

Wydawnictwo niniejsze nadzorowane jest przez pięcioosobowy Komitet Redakcyjny, który większością przynajmniej trzech głosów zatwierdził do druku każdy z artykułów publikowanych na naszych łamach. Komitet Redakcyjny ponosi odpowiedzialność za opublikowane artykuły; jednakże nie utożsamia się z każdym poglądem w nich zawartym. Obecnie Wydawcami są: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice oraz Tom Ruggirello.

Czasopismo i jego misja

Założony w 1918 roku, Pastoral Bible Institute, Inc. za swój cel obrał rozpowszechnianie wiedzy chrześcijańskiej. Czasopismo przez niego

wydawane, *The Herald – Zwiastun Królestwa Chrystusowego*, usilnie pragnie bronić jedynej prawdziwej podstawy nadziei chrześcijańskiej, tak powszechnie obecnie odrzucanej – odkupienia przez drogocenną krew (1 Piotra 1:19) „człowieka Chrystusa Jezusa, który siebie samego złożył jako okup [równoważną cenę] za wszystkich” (1 Tym. 2:5-6).

Budując więc na tym pewnym fundamencie, ze złota, srebra i drogich kamieni Słowa Bożego (1 Kor. 3:11-15; 2 Piotra 1:5-11), jego dalszą misją jest, aby „zrozumieć (...) pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez ducha objawiona (...) Aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efezj. 3:4-11).

Czasopismo to nie jest związane z jakąkolwiek partią, kościołem czy nauką ludzką, lecz stara się ze wszech miar pełnić wolę Bożą wyrażoną przez Chrystusa Jezusa, według słów Pisma Świętego. Śmiało pragnie głosić wszelkie słowa Pana, zgodnie z Boską wolą, w miarę naszego zrozumienia. Nie prezentuje dogmatycznego punktu widzenia, lecz jest pewne tego, co głosi, krocząc z wiarą w niezawodne obietnice Boże.

Prowadzona przez nas działalność zorganizowana jest w Wydawnictwo, aby móc pełnić naszą służbę. Wszelkie decyzje odnośnie tego, co będzie publikowane lub nie, podejmujemy starając się być w zgodzie z nauką Pisma Świętego, dla zbudowania Ludu Bożego w łasce i poznaniu.

Tym samym nie tylko zachęcamy, lecz nawet naciskamy na naszych Czytelników, aby sprawdzali wszelkie odczytane tezy i poglądy za pomocą bezbłędnego Słowa Bożego, do którego i my bezustannie się odnosimy, aby móc sprostać tej ocenie.

Informacja od Wydawcy – prenumerata w roku 2020

Koszt rocznej prenumeraty czasopisma „The Herald” (6 numerów) w roku 2020 wynosi 42 zł plus koszt przesyłki i opakowania.

Cena pojedynczego numeru: 7 zł.

Opłaty z tytułu prenumeraty uprzejmie prosimy wносить na konto bankowe Zrzeszenia (zob. ramka poniżej) z adnotacją „Prenumerata Herald” oraz podaniem dokładnego adresu wysyłki i liczby zamawianych egzemplarzy.

Ze względu na dość znaczne koszty wysyłki i opakowania będziemy wdzięczni Czytelnikom za dokonywanie zamówień zbiorowych (wysyłanych pod jeden adres), jak również za wszelkie dobrowolne wpłaty przeznaczone na ten cel.

Wydawca edycji polskiej:

ZRZESZENIE WOLNYCH BADACZY PISMA ŚWIĘTEGO W POLSCE

Adres Redakcji: Redakcja „Na Straży”, ul. Nad Serafą 27, 30-864 Kraków

e-mail: nastrazy@nastrazy.pl, wydanie internetowe: www.nastrazy.pl, Redaktor naczelny: Piotr Krajcer

Konto bankowe: Krakowski Bank Spółdzielczy nr 70 8591 0007 0021 0045 0544 0001

Nakład: 400 egzemplarzy. Druk: Drukarnia Totem.com.pl, Inowrocław, ul. Jacewska 89

Na początku

Wydanie, które trzymacie w rękach, upamiętnia 72. rocznicę odrodzenia Państwa Izrael i omawia 37 rozdział Księgi Ezechiela o dolinie wyschłych kości. Artykuły opisują siedem etapów tego proroctwa, które stanowią strukturę czasową wszelkich zapisów biblijnych dotyczących odrodzenia Izraela.

Artykuł zatytułowany „Przypowieść o drzewie figowym” omawia piękne lekcje wypływające z proroctwa Jezusa, które wypełnia się w naszych czasach. Opisuje znaczenie tego proroctwa na przestrzeni dwóch wieków i pokazuje, że odrodzenie Izraela ma miejsce w czasie niewidzialnej obecności Chrystusa.

„Słowo Pana do kości” to rozważania na temat tego, jak Boże słowo o odrodzeniu Izraela zostało dane Jezusowi oraz zatwierdzone przez Pana Boga poprzez zaprzysiężone przymierze opisane w 54 rozdziale Księgi Izajasza.

„Głos i szum” to artykuł opisujący geopolityczne posunięcia wśród potężnych narodów, które zapewniły Żydom prawne i ekonomiczne możliwości powrotu do Ziemi Obiecanej. Omawia on również działania Szatana mające na celu zniweczenie żydowskiego *Alija*, jak również opatrności Bożej.

Rozważania „Połączenie kości” pokazują obraz doliny suchych kości, zagłębiając się w natchnioną dynamikę biblijnego syjonizmu zaproponowanego przez pastora Russella oraz świeckiego syjonizmu zapoczątkowanego przez Teodora Herzla. W jaki sposób te dwie filozoficzne płaszczyzny zbliżyły do siebie Żydów w społeczeństwie i w ich ziemi?

Tekst „Ściągnij i ciało” odkrywa historyczne świadectwa dotyczące wzrostu i spadku wpływu wśród czołowych narodów świata, zmierzającego do przyspieszenia wypełnienia się Słowa Bożego. Opis rozpoczyna się nawiązaniem do historii Imperium Osmańskiego pod rządami Turków, a następnie prowadzi przez historię Brytyjskiego Mandatu nad Palestyną, który poprzedził powstanie Izraela jako narodu wybranego.

Artykuł pt. „Proroctwo do ożywczego tchnienia z czterech wiatrów” opisuje pewien szczegół dotyczący przerwy w proroczej relacji, pomiędzy okryciem ciałem a wstąpieniem w nie ożywczego tchnienia. Jakich znaków powinniśmy szukać, jeżeli ten czas jest tuż przed nami?

„Tchnij na tych zabitych” to tytuł artykułu omawiającego zakończenie proroctwa Ezechiela i wydania poprzedzające zawarcie przez Izrael Nowego Przymierza z Bogiem.

„Świadectwo: Wypenianie się proroctw oczami mieszkańców Izraela” to osobiste refleksje na temat wszystkich pięknych proroctw dotyczących budowania przez Żydów swojego narodu i społecznych doświadczeń, jakie nie mają sobie równych. Nasz drogi brat Tim Thomassen zainspirował do napisania tego artykułu swoją przyjaciółkę i siostrę, Havę Bausch, dwa miesiące przed swą śmiercią.

Ufamy, że rozważania nad „Cudem Izraela” wzmocnią Waszą wiarę.

Maj/Czerwiec 2020

Przypowieść o drzewie figowym 4

Najważniejszy znak.

Słowo Pana do kości 9

Poruszenie kości.

Głos i szum 13

Dźwięk i ruch.

Połączenie kości 17

Ponowne złożenie.

Ściągnij i ciało 19

Powlekanie kości.

Proroctwo do ożywczego tchnienia z czterech wiatrów 23

Moment ożywienia.

Tchnij na tych zabitych 27

Dech życia dla Izraela.

Przypowieść o drzewie figowym

A od figowego drzewa uczcie się podobieństwa: Gdy gałąź jego już mięknie i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato. Tak i wy, gdy ujrzycie to wszystko, wieście, że blisko jest, tuż u drzwi — Mat. 24:32–33.

Przenośnia, którą przedstawia nam w tych słowach Jezus, dotyczy nadejścia Królestwa. Zapisane przez św. Mateusza stwierdzenie „blisko jest” dotyczyło bliskości Królestwa. Wyjaśnia to sposób zapisu dotyczący tej samej przypowieści w Ewangelii św. Łukasza: „Wiedźcie, iż blisko jest Królestwo Boże” (Łuk. 21:31).

24 rozdział Ewangelii św. Mateusza zawiera odpowiedź Jezusa na pytania uczniów z werseku 3: „Kiedy się to stanie [kiedy w świątyni nie pozostanie kamień na kamieniu, werset 2] i jaki będzie znak twego przyjścia [parousia, obecność] i końca [sunteleias, okres końcowy] świata [aionos, wiek]?”.

Odpowiedź Jezusa zajmuje resztę rozdziału 24 i cały rozdział 25. Składa się ona z trzech części: (1) Jego odpowiedź na ich pytania – aż do werseku 31; (2) Trzy lekcje dotyczące tych odpowiedzi – aż do końca rozdziału 24; (3) Trzy przypowieści dotyczące tego tematu – w rozdziale 25.

Każda z dwóch ostatnich części zawiera po trzy podpunkty. Dotyczy to również pierwszej części, gdyż tam Jezus mówi o tym, co ma się wydarzyć przed końcem wieku (do 13 werseku), o tym, co ma się wydarzyć pod koniec wieku (do 28 werseku) oraz o tym, co ma się wydarzyć w kulminacyjnym momencie żniwa (wersety 29–31). W ten sposób uzyskujemy następujący krótki zarys całej sprawy.

Przegląd 24 i 25 rozdziału Ewangelii św. Mateusza

(1a) Na przestrzeni tego wieku będą zwożenia, wojny, głód, zarazy, trzęsienia ziemi, zdrady, fałszywi prorocy i duchowa oziębłość, które będą sprawdzały wiarę świętych, ale świadectwo ewangeliczne będzie się szeroko rozpowszechniać. (1b) Koniec wieku będzie czasem ucieczki (bezpośrednie znaczenie: z Jerozolimy, w szerszym ujęciu: z Chrześcijaństwa). Pojawią się niebezpieczeństwa, wielki ucisk, fałszywe nadzieje, fałszywe znaki i cuda, ale także ogólne oświecenie i wsparcie świętych jak w przypadku orłów, które zlatują się do padliny. (1c) Następnie dojdzie do kulminacji Armagedonu, gdy władza

Chrystusa zostanie ujawniona i będzie sprawowana z mocą i chwałą. Potem następują trzy lekcje Jezusa. (2a) Potwierdzenie, że zapowiedziane wydarzenia na pewno będą miały miejsce, wersety 32–35. (2b) Czas nie będzie znany, dopóki nie nastąpi koniec tych wydarzeń, wersety 36–41. (2c) Dlatego też uczniowie Jezusa mieli czuwać w sposób odpowiedzialny, wypełniając swoje obowiązki, tak aby zostali dobrze osądzeni w czasie powrotu Chrystusa, wersety 42–51.

Trzy przypowieści z rozdziału 25 nawiązują do tego wezwania do wiernego czuwania poprzez sumienną służbę. (3a) Przypowieść o mądrych i głupich pannach podkreśla dbałość o słowo prawdy. (3b) Przypowieść o talentach kładzie nacisk na wykorzystanie naszych możliwości do przekazywania sprawy Chrystusa tak, abyśmy byli przyjęci w czasie sądu. (3c) Przypowieść o owcach i kozłach pokazuje, że te same zasady będą obowiązywać w Królestwie i ostatecznie prowadzą do ostatecznego sądu nad wszystkimi.

Znaczenie dla dwóch wieków

Odpowiedzi, których Jezus udzielił na pytania uczniów, mają znaczenie dla końca, który nastąpi w czasie jednego pokolenia po dniach Jezusa, kiedy to legiony rzymskie zniszczą świątynię, tak jak przewidywał to Jezus (Mat. 23:36, 24:2,3). Zapowiedź nadchodzącego wyroku w ostatnich latach ery apostołskiej znajduje się w Jak. 5:9, „Oto sędzia już u drzwi stoi”. Po upadku Jerozolimy, chrześcijaństwo w Cesarstwie Rzymskim jeszcze bardziej się rozrosło. W ten sposób duchowe Królestwo Chrystusa wzrastało jeszcze intensywniej niż kiedykolwiek wcześniej.

Ale pełniejsze, szersze, zastosowanie słów Jezusa prorocznie przenosi nas do naszych czasów: żniwa Wieku Ewangelii, sądu kończącego to żniwo i ustanowienia Tysiącletniego Królestwa Chrystusa. Zostanie ono ustanowione najpierw w Izraelu. Następnie rozszerzy się ono na cały świat.

Przypowieść o drzewie figowym

To prowadzi nas do „przypowieści” z werseku 32. Nie jest to przypowieść w sensie opowieści mającej

znaczenie narracyjne, jak na przykład trzy przypowieści z rozdziału 25. Ta zapisana w Mat. 24:32,33 jest krótsza, przypomina raczej porównanie lub metaforę. Jezus powiedział w wersecie 32, że kiedy drzewo figowe jest miękkie i wypuszcza liście, oznacza to nadejście lata – okresu, który dziś dzielimy na dwie pory roku: wiosnę i lato. Tutaj jest analogia, jaką uczynił. „Tak i wy, gdy ujrzycie to wszystko”, co Jezus przepowiedział, że się spełnia, „wiedźcie, że [Królestwo] blisko jest, tuż u drzwi”.

Pamiętajmy o zasadniczym pytaniu: „Powiedź nam, kiedy się to stanie?” Odpowiedź Jezusa dotyczyła wydarzeń poprzedzających koniec, potem wydarzeń, które mają nastąpić w okresie końcowym (wersety 14–28), a wreszcie względnie krótkiego kulminacyjnego momentu sądu (wersety 29–31). Tego punktu kulminacyjnego jeszcze nie widzieliśmy. Będzie nim Armagedon, siódma plaga opisana w Objawieniu. Jednak od 1874 roku obserwujemy żniwo, czyli koniec Wieku Ewangelii, włączając w to czas ucisku od 1914 roku.

Jak koniec epoki żydowskiej przyniósł trzy zagrożenia dla Jerozolimy (w 66 r. n.e. wojska rzymskie oblegały Jerozolimę, ale potem w tajemniczy sposób od tego odstąpiły; w 68 r. n.e. Wespazjan szedł na Jerozolimę, ale zawrócił do Rzymu na wieść o śmierci Nerona; a w 70 r. n.e. Wespazjan wysłał swego syna Tytusa przeciwko Jerozolimie, którą ten zdobył w sierpniu tegoż roku), z których trzecie okazało się śmiertelne, tak i my widzimy trzy zagrożenia dla obecnego porządku świata zachodniego – dwie wojny światowe i nadchodzący Armagedon, który jest trzecim i śmiertelnym zagrożeniem. Widzimy więc, że „te rzeczy” się spełniają. To jest dla nas wskazówką, że Królestwo jest blisko. Taki jest sens i cel słów Jezusa w wersetach 32 i 33.

Dlaczego drzewo figowe?

W Biblii drzewo figowe jest symbolem narodu Izraela. Drzewa reprezentują narody, a wydające swoje słodkie owoce drzewo figowe ma szczególny związek z narodem Izraela. Ale w tym przypadku Jezus nie nawiązał do tego w sposób bezpośredni i ścisły.

Na przykład, Jezus nie powiedział, że kiedy drzewo figowe wypuszcza pączki, wtedy Królestwo jest blisko. Zamiast tego uczynił słabszą analogię – jak pączek drzewa figowego pokazuje zbliżanie się lata, tak też wypełnianie się słów Jezusa będzie znakiem nadchodzącego Królestwa.

Jest powód, dla którego Jezus przedstawił swoją metaforę w ten właśnie sposób. Słyszając słowa Jezusa, uczniowie myśleli o sądach kończących wiek żydowski. Nie byłoby słuszne, gdyby Jezus powiedział, że gdy zobaczą pączkujące drzewo figowe, wówczas będą wiedzieć, że chrześcijaństwo jest gotowe, by rozszerzyć się na nowy poziom. Bo drzewo figowe, Izrael, nie miało pączkować w tamtych czasach.

Ale dla nas, żyjących pod koniec Wieku Ewangelii, oczekujących ustanowienia Tysiącletniego Królestwa Chrystusa, sprawa przedstawia się inaczej. Powrót Izraela jest znakiem, że obiecane Królestwo jest na wyciągnięcie ręki. Nadal stosujemy bezpośrednio słowa Jezusa do obecnego czasu, tak jak do tamtych czasów. Widzimy sądy odbywające się w czasie żniwa, które zapowiadają nadejście Armagedonu i wynikające z tego ustanowienie Królestwa.

Jednak widzimy sens w tym drugim, szerszym, wypełnieniu proroctwa, związanym z rodzajem drzewa, które Jezus użył w swojej metaforze. Pączkujące drzewo figowe to Izrael. Rozwój Izraela to znak nadejścia Królestwa. Słowa Jezusa nie narzucają tego znaczenia, dlatego nie możemy się przy nim upierać. Ta interpretacja nie zamyka drogi do innego tłumaczenia. Jednak wydaje się ona tak trafna, że zdaje się sensownie wyjaśniać, dlaczego Jezus wybrał ten konkretny gatunek drzewa.

Wcześniejsza lekcja Jezusa dotycząca drzewa figowego

Słowa zapisane w Mat. 24 Jezus wypowiedział pod koniec dnia w środę, 12 Nisan, na dwa dni przed śmiercią. Poprzedniego ranka, we wtorek, 11 Nisan, w drodze z Betanii do Jerozolimy Jezus natknął się na drzewo figowe i szukał na nim jakiegoś owocu. Opisuje to Mar. 11:13. „I ujrzawszy z daleka drzewo figowe pokryte liśćmi, podszedł, by zobaczyć, czy może czegoś na nim nie znajdzie, ale gdy się zbliżył do niego, nie znalazł nic poza liśćmi, nie była to bowiem pora na figi”.

To wydarzenie jest dobrze znane, ale są pewne pytania, które wielokrotnie stawiamy, analizując ten zapis. Jeśli to nie był czas na figi, dlaczego Jezus spodziewał się jakiegoś owocu? Odpowiedzią może być szczególna cecha drzewa figowego, która nie jest dobrze znana, ale właściciele drzew figowych czasem mogą ją zaobserwować. Zauważyliśmy ją tutaj, w San Diego, chociaż nie każdego roku. Normalna uprawa fig dojrzewa pod koniec lata, w sierpniu, i może być

obfita. Czasami jednak zdarza się, że figa wydaje wcześniejszy plon na wiosnę. Jest on znacznie mniej liczny, ale – co jest niezwykle – poszczególne figi są znacznie większe niż te z ogólnego zbioru późnym latem. Są duże, słodkie i wspaniałe. Najwyraźniej właśnie tego wczesnego owocu szukał Jezus. Tak więc Jego poszukiwanie owocu było uzasadnione, pomimo tego, że był zawiedziony.

Te dwa zbiory, jeden mniejszy, ale o bujnych i dużych owocach, drugi liczny, ale przynoszący drobniejsze owoce, ładnie reprezentują dwa zbiory osób rozwiniętych odpowiednio podczas Wieku Ewangelii i Wieku Tysiąclecia. Izraelici za czasów Jezusa mogli wydać rozkoszne plony z obfitych, bujnych owoców dla niebiańskiego powołania, na długo zanim nadszedł czas ogólnego plonu Królestwa i jego ziemskiego powołania. Tego szukał Jezus. Ale nie znalazł tego, co mogłoby być znalezione, gdyby Izraelici odpowiedzieli bardziej licznie.

Dlatego drzewo jako symbol narodu zostało przeklęte. Stosunkowo niewielu Żydów przyjęło powołanie ewangeliczne. Ich liczba była liczona w tysiącach (Dzieje Ap. 4:4). Ale te tysiące były nieznaczne w porównaniu z milionami w Izraelu („Cud Drzewa Figowego”, wykład br. Tima Alexandra, Chicago 2011, „Przypowieść o drzewie figowym” The Herald, maj/czerwiec 2019).

Pieśń nad Pieśniami

Pieśń nad Pieśniami ukazuje duchowy obraz Oblubienicy Chrystusa szukającej swego niebiańskiego Oblubieńca. Pieśń 2:8–17 przedstawia żniwo Wieku Ewangelii, kiedy to Chrystus powrócił, aby przyjąć swoją Oblubienicę. „Słuchaj! To mój miły. Oto idzie on, wspina się po górach, skacze po pagórkach. (...) Wstań, moja przyjaciółko, moja piękna! Chodź! (...) Figowiec zarumienia już swoje owoce, a winna latorośl zakwita i wydaje woń. Wstańże, moja przyjaciółko, moja piękna, chodź!”

Dzisiaj znajdujemy się w tym okresie. Chociaż żniwo postępuje długo, zbliżamy się do jego kresu i żyjemy w czasie, gdy jest ono na tyle zaawansowane, aby zobaczyć pączkowanie drzewa figowego. Izrael żyje i wypuszcza liście. Wielu z tego narodu dostrzega Bożą opatrność nad nimi. Ale wielkie odkrycie, które opisuje Zach. 12:10 wciąż jest przed nimi.

Pączkowanie tego drzewa figowego, będące oznaką wzrostu, proroczo wskazuje na obecny czas. Znajdujemy się w okresie zmiany dyspensacji, na

przełomie wieków, żniwo świętych zmierza ku swojemu końcowi, a przygotowanie Królestwa zbliża się do punktu kulminacyjnego.

Czasy odnowienia

Jednym z najbardziej znanych tekstów wśród Badaczy Pisma Świętego to Dzieje Ap. 3:21: „Którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich”. Słowo „restytucja” [„restitution” – KJV] jest lepiej oddane jako „odnowienie” [„restoration” – NASB]. Przywrócenie Izraela jest tym, co św. Piotr miał na myśli, gdy zwracał się tutaj do swoich żydowskich współbraci.

Apostoł Piotr wyciągnął swoje wnioski z rozmowy, którą prowadził z Jezusem, uzupełnionej o świadectwo anielskie otrzymane po tym, jak Jezus wstąpił do nieba z Góry Oliwnej. Zanim Jezus odszedł, św. Piotr zadał ostatnie pytanie swojemu mistrzowi. „Czy w tym czasie odbudujesz królestwo Izraelowi?” (Dzieje Ap. 1:6).

Jezus odpowiedział, że czas odnowy Izraela jest czymś, co Bóg wówczas zastrzegł „w mocy swojej (...) I gdy to powiedział, (...) został uniesiony w górę” (Dzieje Ap. 1:7–9). Podczas gdy oni patrzyli w niebo, po tym jak Pan wstąpił w górę, dwaj aniołowie ukazali się, aby zapewnić uczniów, że Jezus powróci. Apostoł Piotr w naturalny sposób uchwycił odpowiedź Pana na jego pytanie – czas powrotu Chrystusa będzie czasem na przywrócenie Izraela.

Zdarzenie to jest tłem zapisanych w trzecim rozdziale Dziejów Apostolskich słów św. Piotra, jakie wypowiedział on do zebranych tłumów po uzdrowieniu człowieka chromego od urodzenia (Dzieje Ap. 3:2).

Po wyjaśnieniu zdumionemu tłumowi, że moc tego uzdrowienia pochodzi od ich zmartwychwstałego Mesjasza, Jezusa, apostoł zachęcił ich do przyjęcia Jezusa, który od dnia Pięćdziesiątnicy został posłany przez Boga „aby wam błogosławił, odwracając każdego z was od złości waszych” (Dzieje Ap. 3:26).

Jeśli chodzi o osobiste spotkanie z Jezusem, trzeba było zaczekać. „Którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy” (Dzieje Ap. 3:21). Wtedy to Izrael zostanie przywrócony jako państwo. Znajdujemy się dziś w tym czasie. Chrystus powrócił. Jezus jest istotą duchową wysokiego rzędu podobnie jak w czasie 40 dni po swoim zmartwychwstaniu. Nie jest widoczny, ponieważ nie zdecydował się zmaterializować, aby się ukazać, tak jak to było dla niego

pomocne w tamtym czasie. Jednak Jezus powrócił. Fakt, że Izrael został przywrócony do swojej państwowej niepodległości, jest dowodem na powrót Jezusa. Miał On być bowiem przyjęty „do czasu” przywrócenia. Proces przywracania Izraela nie jest zakończony. Praca nad ustanowieniem, wzmocnieniem, rozwinięciem i w końcu nawróceniem będzie trwała, dopóki Starożytni Święci ponownie ich nie poprowadzą. Jednak ten czas jest już dość zaawansowany.

Rok 1874 to czas, który według Księgi Daniela 12:12 wyznacza powrót Chrystusa. Interesujący w kontekście Izraela jest fakt, że w 1874 r. Benjamin Disraeli został wybrany na premiera Anglii – jako jedynego żydowskiego premiera, jakiego kiedykolwiek wybrano w Anglii. Cztery lata później, w 1878 r., w roku równoległym do odrzucenia Izraela w 33 r. n.e., Berliński Kongres Narodów, pod wpływem Benjamina Disraeliego, otworzył drzwi do równego dostępu do ziemi Izraela dla osób pochodzenia żydowskiego; była to szansa, z której Żydzi skorzystali jeszcze tego samego roku.

Jezus powrócił, by ustanowić swoje Królestwo, jak zapowiedzieli aniołowie. Dlatego też państwo Izrael zostało przywrócone, o czym Jezus zaznaczył, że zgodnie z Bożym zamierzeniem nastąpi w słusznym czasie. Izrael nadal rozwija się, nieświadomie zmierzając ku Królestwu.

Rok 1948

(1) Powrót Izraela do jego starożytnej ojczyzny jest powszechnie utożsamiany z rokiem 1878, kiedy to założono Petach Tikwa, po której szybko pojawiły się inne kolonie. Ostatecznie, w 1948 r., w niezwykle sposób uzyskały one państwowość. Te dwa zdarzenia wyznaczają okres 70 lat przywracania żydowskiej niepodległości. Liczba ta nie jest przypadkowa. Pamiętajmy, że Izrael stracił swoją narodową niezależność, gdy Babilon otrzymał władzę nad narodami na podobny okres – 70 lat (Jer. 29:10). Tak więc, dokładnie te same daty, o których mowa, świadczą o kierownictwie Boskiej opatrności.

(2) Data 1948 jest również wskazana w Księdze Daniela, w sposób, który trudno było dostrzec, dopóki nie było po fakcie. Księga Daniela składa się z dwóch głównych części: (a) wydarzenia, które osobiście przydarzyły się Danielowi i jego przyjaciołom (rozdziały 1–6), oraz (b) seria czterech prorocत्व przekazanych przez Daniela (rozdziały 7–12). Te dwie części nakładają się na siebie w czasie, ale rozdziały składa-

jące się na każdą z nich opowiadają o wydarzeniach z zachowaniem kolejności chronologicznej. Dan. 7:1 przedstawia panowanie nad Izraelem przez cztery kolejne światowe mocarstwa – Babilon, Medo-Persję, Grecję i Rzym. Następnie Izrael miał odzyskać narodową niepodległość. Ta wizja Daniela jest datowana na pierwszy rok Belsazara, który rozpoczął się w 553 r. p.n.e. 2500 lat później był rok 1948, ten sam, w którym Izrael odzyskał niepodległość.

(3) Ezechiel otrzymał wizję odnowy na początku nowego roku, a lata żydowskie zaczynają się od miesiąca Tiszri. Rok, na który przypadła ta wizja, zaczynał się od Tiszri 574 p.n.e. i zachodził na rok 573 p.n.e. Siedem prorocznych „czasów” kary dla narodu izraelskiego oblicza się na 2520 lat (7 razy 360). Zwykle rozpoczynamy liczyć ten okres od roku 607 p.n.e., co prowadzi nas do roku 1914 i ma to swoje uzasadnienie. Jeżeli jednak wyznaczymy okres 2520 lat od roku 573 p.n.e., jego koniec przypadnie na rok przywrócenia niepodległości Izraela w 1948 roku, które nastąpiło 34 lata po 1914 roku.

(4) W powodzi z czasów Noego znajduje się obraz, który odnosi się do przejścia z Wiek Ewangelii do Tysiącletniego Królestwa, gdy „przekleństwo” zostanie usunięte. Św. Piotr powiedział, że stan bezpieczeństwa w arce oznacza stan bezpieczeństwa w Chrystusie (1 Piotra 3:21). Pięć miesięcy spędzonych w arce zanim osiadła ona na ziemi może reprezentować Wiek Ewangelii, aż do powrotu Chrystusa pod koniec wieku w 1874 roku. Siedemdziesiąt cztery dni później w oddali pojawiły się „szczyty gór”. Wyrażenie to znajduje się również Mich. 4:1, odnoszącym się do przywróconego Izraela. 74 lata po roku 1874 miał miejsce rok 1948, dokładnie ten, w którym Izrael pojawił się znów jako jedno z niepodległych państw.

Tak więc, czas odnowy narodowej Izraela nie jest przypadkowy. Czas ten wiąże się z określonym porządkiem i znaczeniem, co świadczy o tym, że Opatrzność Boża działa w sposób uporządkowany.

Od 1948 r.

Izrael przetrwał arabski napad na swoją państwowość, wojnę sueską w 1956 r., wojnę sześciodniową w 1967 r., w wyniku której uzyskał Jerozolimę i Wzgórze Golan, oraz wojnę Jom Kippur w 1973 r., która zakończyła się niemalże tragedią. W 1980 roku Izrael przyłączył Wschodnią Jerozolimę (1845 lat po tym, jak Żydom zakazano wstępu do miasta w 135 r. n.e.,

w wyniku stłumienia powstania Bar Kochby). Inwazja Goga może nastąpić w przyszłym pokoleniu. Nim to się stanie, szósta plaga z Objawienia przyniesie спустoszenie, co może być powiązane z 14-dniową burzą opisaną w Dziejach Ap. 27. Tymczasem Liban popadł w wewnętrzne spory, Irak został obalony, Egipt jest pochłonięty sprawami wewnętrznymi (Izaj. 19:2), a Syria została opanowana przez wojnę domową (Izaj. 17:1).

Dla Izraela obecne czasy wydają się okresem wewnętrznego umocnienia, wzrostu gospodarczego i postępu technologicznego. Jego największym sojusznikiem nadal są Stany Zjednoczone, silna ostoja kultury zachodniej, nie pomijając jednak pozostałych sił. Spodziewamy się, że Stany Zjednoczone pozostaną sojusznikiem Izraela i chętnie przyjmą Królestwo

wychodzące z Izraela, gdy przyjdzie na to czas. W ten sposób ojczyzna Żniwa Wieku Ewangelii i ojczyzna Królestwa, które ma nadejść, będą ze sobą współpracowały.

Największe błogosławieństwa popłyną, gdy poprzez Starożytnych Świętych Boża mądrość i wartości chrześcijańskie będą działać na rzecz błogosławienia całego świata. „Księżę będzie wśród nich; z wchodzącymi wejdzie, z wychodzącymi wyjdzie” (Ez. 46:10).

Następnie „mieszkańcy jednego miasta pójdą do drugiego, mówiąc: Nuże, pójdźmy przebłagać oblicze Pana i szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę! I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana (...) w Jeruzalemie” (Zach. 8:21–22).

— D. Rice —

Dziś w prorocत्वach

Wypełnianie się prorocत्व oczami mieszkańców Izraela

Potem powiedz im: Tak mówi Wszechmocny Pan: Oto Ja zbiorę synów izraelskich spośród narodów, do których przybyli, i zgromadzę ich zewsząd, i przyprowadzę ich do ich ziemi. I uczynię z nich jeden naród w tej ziemi na górach izraelskich, i jeden król będzie panował nad nimi wszystkimi, i już nie będą dwoma narodami, i już się nie rozdzielą na dwa królestwa — Ezech. 37:21–22, BW.

Wypełnienie biblijnego prorocत्वa ma trzy odrębne fazy: (1) to, co już się wypełniło; (2) to, co jeszcze się wypełni; (3) to, co się dzieje teraz! Czasem nie zauważamy tego „teraz”, ponieważ skupiamy się na przeszłości i przyszłości.

Czasy obecne

W 1968 r., kiedy mój mąż Lev i ja przybyliśmy z wycieczką dla młodzieży badaczy Pisma Świętego do Izraela, razem z Casmirem oraz Elwą Lanowick, byliśmy podekscytowani „wędrowaniem wewnątrz Biblii” przez trzy tygodnie. Nie wiedzieliśmy wtedy, że powrócimy, aby zamieszkać w Izraelu, i będziemy mogli widzieć na własne oczy wypełniające się prorocत्व, codziennie przez ostatnich 46 lat!

Ezech. 37:21–22 informuje nas, że Pan Bóg rozproszył naród żydowski, ale teraz On zgromadza ich z powrotem do Ziemi Izrael! Ponad sześćdziesiąt cztery prorocत्व zapisy dotyczą powrotu narodu żydowskiego do Izraela! Każdy z nich pokazuje dodatkowe szczegóły odnośnie tego zgromadzenia. Jest to dla mnie przywilej, że mogę widzieć to „zgromadzenie” na żywo, każdego dnia, podczas życia w Izraelu.

cd. na str. 12

Słowa Pana do kości

W tem rzekł do mnie: Prorokuj o tych kościach, a mów do nich: Kości suche, słuchajcie słowa Pańskiego — Ezech. 37:4.

Prorectwo mówiące o kościach jest pierwszym z siedmiu wydarzeń w porządku chronologicznym tego proroctwa. To moment, który rozpoczyna odnowienie Izraela, jedno z najbardziej dramatycznych wydarzeń końca Wieku Ewangelii.

Siedem etapów proroctwa o „dolinie suchych kości” to: (1) prorokowanie do kości, (2) szum, (3) poruszenie, (4) zrastanie się kości, (5) ścięgnięta, mięso i skóra, ale brak oddechu, (6) prorokowanie do czterech wiatrów i (7) oddech, który wstąpił w nie i ożyły (Ezech. 37:7–10).

„Słowo Pana” do kości sygnalizuje rozpoczęcie zgromadzania rozproszonego po całym świecie narodu żydowskiego. Zaznacza to początek odnawiającej pracy Pana Boga w stosunku do narodu izraelskiego, ale również potężnego dzieła twórczego. Jest to dzieło odnowy, w którym Pan Bóg sprawia, że Jego lud wraca do Jego ziemi, do przymierza z Panem Bogiem. To dzieło twórcze, w którym Pan Bóg przygotowuje dla swego ludu „nowe serce”, które będzie im dane na końcu proroctwa.

„Bo im dam serce jedno, i ducha nowego dam do wnętrzości waszych, i odejmę serce kamienne z ciała ich, a dam im serce mięsiste, aby w ustawach moich chodzili, a sądów moich strzegli, i czynili je; i będą ludem moim, a Ja będę Bogiem ich” (Ezech. 11:19-20).

Polecenie wypełnienia proroctwa Ezechiela o słowach Pańskich wypowiedzianych do kości było z pewnością przekazane naszemu Panu, Jezusowi Chrystusowi, po Jego niewidzialnym powrocie w 1874 roku. Jest rzeczą słuszną, że jako najlepszy rzemieślnik Boga, nasz zmartwychwstały Pan, Jezus Chrystus, ponownie obejmie rolę głównego budowniczego Stwórcy i przeprowadzi to wspaniałe, odnawiające i twórcze dzieło; będzie to się działo w tym samym czasie, w którym Bóg i nasz Pan, Jezus Chrystus, dokańczają Nowe Stworzenie.

Przymierze potwierdzone przysięgą

Izajasz zapisał potężną i bezwarunkową przysięgę daną Izraelitom przez Boga. Ta przysięga jest ważna

w kontekście proroctwa o dolinie suchych kości, ponieważ odnosi się do wydarzeń na świecie, które dzieją się podczas drugiej obecności Pańskiej, w czasie ucisku.

„Bo to jest u mnie, co przy potopie Noego; jakom przysiągł, że się więcej nie będę rozlewać wody Noego po ziemi: takem przysiągł, że się nie rozgniewam na cię, ani cię zgromię. A choćby się i góry poruszyły, i pagórki się zachwiały: jednak miłosierdzie moje od ciebie nie odstąpi, a przymierze pokoju mego nie wzruszy się, mówi twój miłościwy Pan” (Izaj. 54:9–10).

Oba wyrażenia „jakom przysiągł” i „takem przysiągł” pochodzą z hebrajskiego słowa „sheba”, słowa odpowiadającemu liczbie siedem. To jedyny werset, który zawiera podwójne wystąpienie tego hebrajskiego słowa.

Tymi słowami proroctwa Pan Bóg zapieczętował przysięgę daną Jego ludowi izraelskiemu; uczynił to przez dwukrotne powtórzenie, być może w celu zaakcentowania jej prawdziwości. To może być Boża metoda potwierdzenia, że te siedem etapów proroctwa o dolinie suchych kości będzie prowadziło do ustanowienia Jego przymierza z Izraelem, potwierdzonego przysięgą.

Wypełnienie ma rozpocząć się od powrotu Chrystusa. Cytat „choćby się i góry poruszyły, i pagórki się zachwiały” wiąże wypełnienie tego przymierza potwierdzonego przysięgą z całkowitą odnową Izraela, co z drugiej strony będzie zbieżne ze zniszczeniem innych narodów.

Obecnie obserwujemy miłosierdzie Boga w stosunku do Izraela. Niedługo, po wyniesieniu Izraela pośród narodów, Izrael doświadczy obiecanego przez Boga przymierza pokoju. To jest obietnica, to jest wspaniała nagroda dla Izraela, którą otrzymają dzięki Bożej łasce.

Kośćmi są ludzie

„Przetoż oto Ja nią ludzić będę, gdy ją wywiodę na puszcze, a łaskawie z nią mówić będę; i dam jej winnice jej od tegoż miejsca, i dolinę Achor, miasto drzewi nadziei” (Ozeasz 2:14–17). Czas i akcja Boskiego łagodnego „mówienia do Izraela” opisanego

w tym proroctwie odpowiada „słowu Pana do kości” z proroctwa Ezechiela. Oba proroctwa zaczęły się wypełniać w roku 1878 n.e., będącym początkiem Bożego dzieła ponownego zgromadzenia Żydów do Jego kraju, do Izraela.

W roku 1878 założenie miasta Petach Tikwa (po hebrajsku znaczy to „Drzwi Nadziei” z Oz. 2:15) było jednym z pierwszych widocznych znaków ponownego zgromadzania przez Pana Boga rozproszonych Żydów z całego świata. Dzisiaj, gdy jego populacja wynosi niemal 250 tys. izraelskich obywateli, jest to piąte pod względem wielkości miasto w Izraelu.

Do stworzenia narodu potrzebne są trzy kluczowe elementy: ludzie, ich język i ich ziemia. Pomiędzy rokiem 1878 a 1948 Żydzi z ponad 60 krajów przybywali do Ziemi Obiecanej. Chcieli nauczyć się języka i uprawiania ziemi, która była jałowa od prawie dwóch tysięcy lat. Jako naród ustanowili demokrację, rozwinęli wybitną architekturę służącą społeczeństwu, położyli fundament pod rozwijającą się gospodarkę, stworzyli mocną armię i stali się wiodącym wśród narodów świata graczem na rynku nowoczesnych technologii; a wszystko to w czasie tylko 72 lat od ich zaistnienia jako państwa. Ale według proroctwa to jest tylko początek! Dawid Ben Gurion zakładał, że „dopóty państwo nie istnieje, dopóki jego zasady nie są ugruntowane we wnętrzu serca każdego człowieka”.

Chociaż zasady współczesnego syjonistycznego Izraela są żywe i mocno zakorzenione w sercach większości Żydów mieszkających obecnie w Izraelu, to jednak muszą oni jeszcze otrzymać nowe serce od Pana Boga; nowe życie i nową społeczność z Bogiem ich ojców.

Dwa drzewa figowe

Pan Jezus przeklął drzewo figowe w 33 r. n.e. i zainicjował upadek narodu izraelskiego. 1845 lat później, w roku 1878 zainicjował On wypełnianie się proroctwa Boga, które dotyczyło cudu odnowienia narodu izraelskiego. W 33 r. n.e. Pan Jezus zobaczył, że na drzewie figowym nie ma owoców (była to metafora dotycząca Izraela, któremu brakowało duchowego owocu). By dać lekcję mającą posłużyć jako przykład, Pan przeklął wtedy to drzewo figowe, a jego liście uschły i zginęły w przeciągu zaledwie 24 godzin. Był to proroczy sygnał dotyczący upadku Izraela, który nastąpił już 35 lat później, w latach 68–79 n.e. Rok 1948 wyznacza nowy początek, o którym Pan Jezus prorokował w swoim wielkim proroctwie zapisanym w Mat. 24:32-35

i Łuk. 21:29-30. Rok 1948 był czasem wybranym do odwrócenia przekleństwa od drzewa figowego; jego wypełnienie zaczęło się od „liści” (życia narodowego) i zakończy się na „owocach” (nowym, mięsistym sercu narodu) z Proroctwa Jeremiasza 31:31-34. Wydarzenia, o których mowa w wielkim proroctwie Pana Jezusa z Mat. 24, miały miejsce w ciągu całego Żniwa Wieku Ewangelii, przez ponad 150 lat.

Możliwe, że fragment z Proroctwa Amosa jest potwierdzeniem względem przypowieści Pana Jezusa o drzewie figowym: „A tak ich wszczępię w ziemi ich, że nie będą więcej wykorzeni z ziemi swojej, którą im dał, mówi Pan, Bóg twój” (Amos 9:15). To wszczępienie drzewa figowego w kraju poprzedza pojawienie się liści ich narodowego życia w roku 1948.

Izajasz zostawił po sobie kolejny prorocki „perry-skop”, pokazujący to, co dzieje się obecnie w Izraelu. „A dlatego Pan czekać będzie, aby się zmiłował nad wami, i dlatego się wywyższy, aby się zlitował nad wami; albowiem Pan jest Bogiem sądu; błogosławieni wszyscy, którzy nań oczekują. Bo lud na Syonie i w Jeruzalemie będzie mieszkać; płakać więcej nie będziesz. Zapewne zlituje się nad tobą na głos wołania twego (Pan), a skoro usłyszysz, ozwieć się. A choć wam Pan da chleb utrapienia, i wodę ucisku, jednak nie odlecą więcej od ciebie nauczyciele twoi, ale oczy twoje patrzeć będą na nauczycieli twoich; i uszy twoje usłyszają słowo z tyłu do ciebie mówiącego: Tać jest droga, chodźcie po niej, lubbyście się w prawo albo w lewo udali” (Izaj. 30:18–21).

Narody odrzuciły Żydów

Pomiędzy 1882 a 1914 rokiem 2,5 miliona Żydów opuściło kraje Europy wschodniej i Rosję. Większość z nich przybyła do USA i zbudowała dobrze rozwijające się społeczności żydowskie, które z kolei stały się bogate pod względem sztuki, nauki i kultury masowej. Część z tych emigrujących Żydów udała się do ziemi obiecanej Izraelitom. Później, w czasie nawałnicy II wojny światowej, wielu Żydów chcących podążyć za tymi, którzy opuścili Europę wcześniej, nie miało gdzie się udać, ponieważ USA i Kanada zamknęły dla nich swoje granice.

W mowie otwierającej I Kongres Syjonistyczny w roku 1897 Theodor Herzl powiedział takie zdanie: „Jesteśmy tutaj po to, aby położyć kamień węgielny pod miejsce schronienia dla Żydów”. Z perspektywy czasu, syjonizm wykreował wzorzec „nowego Żyda”, nie takiego Żyda, który został zdeptyany w ciągu całej

historii, tylko sabry: wytrzymałej jednostki, ufającej w to, że jest zdolna odnieść sukces. Dzisiaj Żydzi wkładają całe swoje serca i dusze w rozwój własnej kultury, a nie kultury pogańskich krajów, w których gościli. Cieszą się bogactwem kulturowym, wypływającym z życia we własnym kraju i z mówienia we własnym języku. W końcu żyją w miastach swoich przodków, mogąc inwestować w swoją przyszłość i w przyszłość swoich dzieci.

Europejscy Żydzi byli podzieleni

Niektórzy z europejskich Żydów byli filozoficznie nastawieni przeciwko utworzeniu państwa Izrael, ponieważ nie chcieli do niczego „zmuszać” ręki Bożej. Również wielu ultraortodoksyjnych Żydów odmawiało wspomagania wysiłków zmierzających ku temu, ponieważ były one rozpoczęte przez świecki ruch syjonistyczny. Ale Hitler zmienił ich nastawienie i obecnie społeczność Żydów ultraortodoksyjnych (8 proc. wszystkich Żydów w Izraelu) notuje najszybszy przyrost demograficzny w Izraelu.

Żydzi ultraortodoksyjni są nazywani *charedim* (liczba mnoga) z hebrajskiego słowa *khared*, które oznacza „ci, którzy drżą przed Bogiem”. Prorok Izajasz zapisał wspaniałe proroctwo kierowane do tych, którzy drżą przed Bogiem. „Słuchajcie słowa Pańskiego, wy którzy drżycie na słowo jego. Bracia wasi nienawidzący was, a wyganiający was dla imienia mego, mówią: Niech się okaże sława Pańska. Okażeć się zaiste ku pociesze waszej; ale oni pohańbieni będą” (Izaj. 66:5). Z kolei prorok Zachariasz zdaje się wskazywać, że Żydzi żyjący w sposób najbliższy Słowu Bożemu w czasie ucisku jakubowego, będą pierwszymi, którzy przyjmą uczestnictwo w społeczności z Bogiem ich ojców, oparte na Nowym Przymierzu. „I rzekną książęta Judzcy w sercu swem: Mamy siłę i obywatele Jeruzalemscy w Panu zastępów, Bogu swoim” (Zach. 12:5).

Słowo *Izrael* oznacza „walczyć z Bogiem” (i człowiekiem). Dzieło Herzla stanowiło psychologiczny punkt motywacyjny w świadomości żydowskiej. Jego idea syjonizmu urosła w ruch, który mógł przyciągnąć Żydów każdego rodzaju z całego świata do tego małego państwa, poświęconego przez Pana Boga i danego Jego powracającemu ludowi. Kraj obiecany Izraelitom był krajem Pana Boga (Joel 3:2). Był to kraj bez ludzi, czekający na ludzi nie mających kraju. Dzieło Herzla wstrząsnęło całą cywilizacją żydowską i pobudziło dużą emigrującą osobę. Pan Bóg mówił łaskawie do swojego wybranego ludu!

Hymn narodowy Żydów – *Hatikwa* (Nadzieja) – został napisany w roku 1886 i zawierał tylko jedną zwrotkę:

*Dopóki w naszych dusz głębinie
Serce żydowskie żywo bije,
Oko ku wschodowi się obraca
I do Syjonu wciąż powraca.
Nadzieja nasza nie zginie,
Wszak dwa tysiące lat przetrwała,
Być narodem wolnym w swojej krainie,
W kraju Syjonu i Jerozolimy.*

(przekład polski wg tłum. Szoszany Raczynskiej)

Jest to hymn odmienny od innych hymnów narodowych, ponieważ nie opiewa bitwy narodowej, wojny lub zwycięstwa. Zamiast tego jest refleksyjny, napisany w tonacji molowej i niemożliwe jest, aby maszerować w jego takt.

Szabat jako dziedzictwo

Przez czas żydowskiej diaspory korzyści płynące z obchodzenia szabatu były niezrównane, jeśli chodzi o realizację celu, jakim była jedność rodziny i zachowanie żydowskiej pamięci. Szabat utrzymywał jedność pomiędzy ludźmi rozproszonymi w ich diasporach, którzy byli gotowi do przyjęcia obiecanego im odrodzenia.

Żadna inna grupa etniczna ani naród w historii nie zalecał dnia odpoczynku. Idea żydowskiego szabatu zawierała przesłanie o silnej etyce społecznej, która pokazywała, że pracownicy są równi swoim pracodawcom i że obie te grupy są równe przed Panem Bogiem. Przez wszystkie lata szabat był dniem na odpoczynek i duchową refleksję. W czasie, gdy narody pogańskie kreowały swą tożsamość w oparciu o siłę, szabat pomagał Żydom, nawet tym będącym w rozproszeniu, określić przynależność narodową jako pragnienie tryumfu nad materializmem. Refleksyjny szabat, tak samo jak żydowska kultura i tradycje, rozwinął wewnętrzną duchowość w wielu Żydach. Pomagała im ona skupić się na wadze rozwoju ich wiary i rodziny, zamiast wyłącznie na dobrach ziemskich. Mimo to Pan Bóg dał Żydom zdolność do zdobywania bogactwa. „Ale pamiętaj na Pana, Boga twego; bo on dodawa tobie mocy ku nabywaniu bogactw, aby potwierdził przymierza swego, które poprzysiągł ojcom twoim, jako to okazuje dzień dzisiejszy” (5 Mojż. 8:18). Co więcej, powtarzanie przez Żydów życzenia: „Za rok w Jeruzalem” pozwalało im w czasie rozproszenia wyobrażać sobie oczami duszy siebie w Jeruzalem. Kiedy łaska Boża powróciła do

Żydów, mogli w końcu wyobrazić sobie, że znajdują się w swoim kraju.

W czasach starożytnych nasienie „cudu odnowienia Izraela” zostało zasiane w żydowskiej tradycji. Żydzi, którzy wiernie zachowali i utrwalali te tradycje przez cały okres żydowskiego rozproszenia, od roku 1878 przygotowywali pokolenia Żydów na ponowne przyjęcie powrotu Bożej łaski i skutecznego działania zgodnie z nią.

Przebudzenie w ogólnoswiatowej świadomości żydowskiej nastąpiło w roku 1891 (pięć lat przed tym, jak Herzl napisał swoją broszurkę „Państwo żydowskie”) dzięki ukraińskiemu Żydowi Chajimowi Nachmanowi Bialikowi. Napisał on wiersz „Do ptaszy-ny”, w którym zwraca się do wymagowanego ptaszka, który właśnie wrócił do niego z podróży do kraju Izrael. Wielu Żydów, zarówno w Europie Wschodniej, jak i na całym świecie, odebrało wpływowy wiersz Bialika jako przypomnienie obietnic ich własnego powrotu do żydowskiej ojczyzny, którą znajdowali w prorocत्वach Jeremiasza, Izajasza oraz w Psalmach. Używając współczesnego języka, w swoim cudownym poemacie Bialik przypomniał Żydom, że mają swój dom w Ziemi Obiecanej. W pewien sposób założył on bazę w żydowskiej świadomości pod przyjęcie syjonistycznej idei Herzla.

Wnioski

Błogosławieństwa i trudności, które dotyczyły Żydów przez okres ich rozproszenia, trzymały wielu z nich z dala od pokus wynikających z ziemskiej władzy, która uwodziła chrześcijaństwo. Żydzi nie tylko zachowywali szabat jako poświęcony czas służący wzbogaceniu duszy, ale również szabat „zachowywał” Żydów w naturalnej izolacji od zepsucia, jakiego doświadczali ich pogańscy gospodarze i oprawcy. Niezależnie od tego, czy wiedzieli o tym, czy nie, kości (Żydzi) zostały pobudzone przez słowo Pana Boga w roku 1878.

Prorocत्वo Ezechiela o dolinie suchych kości zawierało siedmioetapowy proces przywrócenia Żydów do ich kraju, odnowienie samego kraju i w końcu przywrócenie ich do relacji opartej na przymierzu z Panem Zastępów, Bogiem ich ojców. „A jakom się starał, abym ich wykorzenił, i burzył, i kaził, i gubił, i trapił: tak się starać będę, abym ich pobudował i rozsadził, mówi Pan” (Jer. 31:28).

Czy widzimy, że kości zbliżają się do siebie? Czy widzimy ścięgna, mięso i skórę zasilające potężny naród na naszych oczach? Patrzymy i czekajmy na prorocत्व do czterech wiatrów i bądźmy gotowi, aby ujrzyć majestat naszego Boga!

—T. Alexander —

cd. ze str. 8

Izrael jest „Bożym tygłem” dla Żydów na całym świecie

Imigracja doprowadziła do ponad dziesięciokrotnego wzrostu populacji państwa Izrael od czasu jego powstania w 1948 r. i proces ten postępuje. Napływ ludności z całego świata jest niewyobrażalnym obciążeniem dla naszych systemów miejskich i programów socjalnych. Jest to też ciężar dla całego państwa Izrael, które usilnie stara się znaleźć dla tych drogich imigrantów miejsca do zamieszkania, szkoły dla ich dzieci i pracę dla nich samych, co uzupełnia strategiczny plan wzrostu Izraela.

Żydzi europejscy

W związku z tragedią, jaką były II wojna światowa oraz Holokaust, który miał miejsce w Europie, Żydzi przybyli z Niemiec, Austrii, Holandii, Francji, Węgier, Skandynawii oraz innych krajów Europy. Bogactwo i różnorodność kultur, które przybyły wraz z nimi, widać w całym Izraelu. Wielu „ojców” państwa Izrael było imigrantami żydowskimi, którzy przeżyli Holokaust albo udało im się przed nim uciec. Przybyli oni i stworzyli wzorzec „nowego Żyda” – przeciwieństwo stereotypu „Żyda z getta”. Nie byli oni już Żydami w obcej ziemi, zagrożonymi prześladowaniem lub śmiercią z powodu swojej narodowości. Syjonizm oraz Izrael wykreowali Żydów zdeterminowanych, mieszkających w swej własnej ziemi, niezależnych i budujących kwitnący Izrael. Dziś wielu Izraelczyków, którzy budzą się codziennie w naszym pełnym życia państwie, jest dziećmi, wnukami lub prawnukami imigrantów żydowskich, którzy albo przeżyli, albo udało im się uciec przed Holokaustem.

cd. na str. 22

Głos i szum

A gdy prorokowałem, rozległ się głos, a oto powstał szum; i zbliżyły się kości, jedna kość do drugiej — Ezech 37:7.

Aż do XIX wieku liczba ludności żydowskiej w Palestynie była niewielka. Zdarzało się, że kilkudziesięciu Żydom w diasporze pozwalano na emigrację do Ziemi Obiecanej, ale prześladowania, dżuma i głód sprawiały, że populacja żydowska nie przekraczała rzędu kilku tysięcy (w szczytowym momencie, tj. w 1741 r., mogło ich być dziesięć tysięcy). W połowie XIX w. brytyjski filantrop Sir Moses Montefiore często odwiedzał i pomagał tamtejszej społeczności żydowskiej, która liczyła około 6400 osób – 2450 Żydów sefardyjskich i orientalnych, 493 aszkenazyjskich w Jerozolimie (źródło: David Ben Gurion, „The Jews in their Land”, revised edition, New York, Doubleday, 1974).

Kilka wydarzeń wpłynęło potem na okoliczności powstawania nowych gmin żydowskich w Palestynie. Na przełomie czerwca i lipca 1878 r. w Berlinie odbył się Kongres Narodów w celu rozwiązania problemu wojny rosyjsko-tureckiej, podczas którego Osmanowie uzgodnili ze swoim sojusznikiem, brytyjskim premierem Benjaminem Disraeli, że pozwolą każdemu (w tym Żydom) na zakup i posiadanie ziemi w Palestynie. (Ojciec Benjamina, Izaak Disraeli, w 1813 r. pokłócił się ze swoją synagogą i w 1817 r. ochrzcił swoje dzieci w Kościele anglikańskim! Chrzt Benjamina oznaczał ostatecznie, że nie mógł być wykluczony z Parlamentu. Disraeli był premierem przez kilka miesięcy w 1868 r., a następnie w latach 1874–1880.)

Lucyfer wie, równie dobrze lub lepiej niż my, że powrót Izraela jest zwiastunem jego związania i ustanowienia tysiącletniego Królestwa Chrystusa (np. Dan. 12:1-3). Tak więc, gdy Żydzi zaczęli powracać, Lucyfer był zdesperowany, aby powstrzymać ten proces. Imperium Osmańskie (silnie muzułmańskie) zostało użyte do powstrzymania tego powrotu, aż do momentu, gdy jego opór został złamany wskutek buntów i bankructwa. Pogromy w Europie Wschodniej zostały użyte, by ograniczyć możliwość działania Żydów (choćby pośrednio wzmacniały żydowskie pragnienie powrotu do ojczyzny). Podobnie narody chrześcijaństwa zachodniego od czasu do czasu przeprowadzały kampanie nienawiści wobec Żydów i przemocy wobec nich, jak np. sprawa Dreyfusa we Francji, a ostatecznie Holocaust

w Niemczech. Obecnie narody lewicowo-ateistyczne zajmują czołową pozycję pod względem kampanii nienawiści wobec Żydów i Izraela. Kraje muzułmańskie otwarcie chcą zniszczyć Izrael i wszystkich Żydów na świecie.

Jedyni sprzymierzeńcy Izraela to wielu Żydów pozostających nadal w diasporze (w rozproszeniu), a także niektórzy chrześcijanie, głównie z Zachodu. Dlatego też Lucyfer jest obecnie zdecydowany zniszczyć Izrael (na co Bóg Jahwe nie pozwoli, wg Amosa 9:14-15) i pokona Zachód. Przeanalizujmy, jak rozpoczął się powrót Żydów:

Głos

Słowo „hałas”, które w angielskim tłumaczeniu KJV zostało użyte w Ezech. 37:7, może być lepiej przetłumaczone jako „głos” lub „dźwięk”. Lepszym tłumaczeniem od słowa „drżenie”, użytego w tym samym wersecie tego przekładu, wydają się sformułowania „dźwięk grzechotania” lub „trzęsienie ziemi”.

Prawdopodobnie najwcześniejszy „głos” mógł pochodzić od Josepha Wolffa i pozostałych brytyjskich adwentystów z lat 20. XIX w. Nauczali oni na całym świecie „doktryny o zbliżającym się powrocie Chrystusa, wiary w przywrócenie Palestyny i masowe nawrócenie Żydów” (Arthur Whitefield Spalding, „Origin and History of Seventh-Day Adventists,” vol. 1, Washington, DC, Review and Herald, 1961). Brytyjski filantrop Moses Montefiore w połowie XIX w. w znacznym stopniu pomógł cierpiącym Żydom w Palestynie stworzyć społeczności i w tym czasie zezwolono mu na zakup ziemi dla żydowskich osadników w Jaffie, Tyberiadzie i Safed. Nie był to jednak jeszcze czas na to, aby Żydzi z diaspory tworzyli nowe gminy żydowskie.

Równie dobrze „głos” lub „dźwięk” może być utożsamiany z siódmą trąbą (Joz. 6:15-16, 1 Tes. 4:16, R2506, trąbieniem siódmej trąby z Obj. 11:15 lub czasem je poprzedzającym).

Tak więc „drżenie”, „grzechotanie” czy „trzęsienie ziemi” może odnosić się do losów narodu rządzącego wówczas Palestyną, Imperium Osmańskiego (które rządziło od 1517 roku – tego samego, w którym rozpoczęła się reformacja) – czyli Turków.

Seria osmańskich porażek

Tzw. długi kryzys (1873–1890) rozpoczął się od paniki giełdowej 29 maja 1873 roku w Wiedniu, a następnie 20 września w Nowym Jorku (1. dzień miesiąca Tiszri, Święto Trąbienia, przypadał tego roku na 22 września). Uprawy rolne na Półwyspie Bałkańskim, założone jesienią 1874 roku, przyniosły bardzo słabe zbiory na wiosnę 1875 roku. Mimo to muzułmańscy władcy żądali bardzo wysokich podatków od chrześcijańskich rolników, co doprowadziło do wybuchu powstania w Hercegowinie w połowie 1875 r. Bunt ten został brutalnie stłumiony.

Ostatecznie Imperium Osmańskie ogłosiło upadłość w październiku 1875 roku i odmówiło spłaty długów wobec europejskich narodów chrześcijańskich. Wielka Brytania, której premierem był wówczas Disraeli, została jedynym europejskim sojusznikiem Osmanów.

W 1876 roku Serbia i Czarnogóra wypowiedziały wojnę Imperium Osmańskiemu. To powstanie również zostało brutalnie stłumione. (W Anglii premier Disraeli zignorował „pogłoski” o brutalności Turków i stanął po ich stronie. Jego rywal, William Gladstone, był przeciwnikiem Turków). Zaniepokojona Rosja w kwietniu 1877 roku wypowiedziała wojnę Turkom i podbiła ziemie na wschód od Morza Czarnego, a do stycznia następnego roku również ziemie na zachodzie aż do Adrianopola. Brytyjska marynarka wojenna przysłała wówczas z pomocą Osmanom. Rosja narzuciła wtedy Osmanom traktat z San Stefano, podpisany 3 marca 1878 r. (19 lutego według kalendarza juliańskiego), na mocy którego Rosja zdominowała Bałkany. Traktat ten, dający Rosji dominację na Bałkanach, był nie do przyjęcia dla reszty Europy, dlatego też w Berlinie zwołano Kongres Narodów w celu jego zmiany (od 13 czerwca do 13 lipca, któremu ton nadawał Otto von Bismarck).

Abdul Aziz był sułtanem Imperium Osmańskiego od 1861 r. do czasu, kiedy został obalony w maju 1876 roku. Następnie na tron wstąpił jego bardziej wykształcony siostrzeniec, Murad V, lecz doznał załamania nerwowego i w ciągu trzech miesięcy obalono go. Abdül Hamid II został sułtanem 31 sierpnia 1876 roku i panował aż do zdetronizowania go w roku 1909.

Niektórzy europejscy Żydzi, na czele z Yehoshuą Stampferem, kupili w 1876 r. część ziemi w dolinie Achor, ale Abdül Hamid II anulował ten zakup i zakazał im osiedlania się tam.

Disraeli zwycięża

W 1878 roku, gdy Imperium Osmańskie militarnie i finansowo znajdowało się nad przepaścią, Disraeli namówił Abdula Hamida II, by odtąd zezwolił każdemu na zakup i posiadanie ziemi w Palestynie. 30 lipca grupa Stampfera kupiła od chrześcijańskich właścicieli działkę na wschód od Tel Awiwu w dolinie rzeki Jarkon i nazwała ją Petach Tikwa (a dokładniej Petach Tiqvah, co oznacza „Brama Nadziei”). Abdul Hamid II wiedział, że ziemia ta jest złej jakości i dlatego zezwolił na jej zakup. Przeświadczenie Stampfera wkrótce się potwierdziło. Żydzi wschodnioeuropejscy opuścili Jerozolimę pod koniec października i 3 listopada 1878 r. przybyli do Petach Tikwa. W 1880 roku zakupiono więcej ziemi, ale w latach 1880–1881 wielu żydowskich osadników zmarło na skutek malarii, a reszta została zmuszona do opuszczenia tego miejsca. Jednakże wtedy baron Edmond de Rothschild wysłał fundusze na osuszenie tamtejszych bagien i Petach Tikwa zostało ponownie zasiedlone w 1883 roku. (Dziś, z populacją około 236 tys. mieszkańców, jest to piąte co do wielkości miasto w Izraelu).

Od tego czasu każdego roku kupowano i zakładano od jednego do trzech nowych osiedli w Palestynie. Do kwietnia 1942 roku zakupiono wiele gruntów wzdłuż wybrzeża Morza Śródziemnego od Jaffy/Tel Awiwu do Hajfy i Akry, następnie wzdłuż równiny Esdraelon i doliny Jezreel, następnie na północ w Dolinie Jordanu do około 10 km za wodami Merom (Martin Gilbert, „Jewish History Atlas”, NY, Macmillan, 1969, str. 94).

Za kulisami

Z perspektywy czasu ocenia się, że Imperium Osmańskie osiągnęło szczyt swoich wpływów w okresie wczesnej reformacji, a po nieudanej próbie zdobycia Wiednia (1529 i ponownie 1683) jego stan zaczął się pogarszać. Od XV wieku jego stolicą był Konstantynopol (nieformalnie nazywany Stambułem), leżący po europejskiej stronie cieśniny Bosfor (Turcy, którzy rządzą Imperium Osmańskim, to naród kaukaski (hebr. *Togarmah* [gr. *Thorgama*] w 1 Mojż. 10:3 i *Thergama* w Ez. 38:6, od którego otrzymujemy słowo „Turek”). Jednak w XIX wieku państwo to zaczęto nazywać „chorym człowiekiem Europy” (termin ukuty przez cara Mikołaja I), który pod względem ekonomicznym nie był w stanie funkcjonować o własnych siłach.

Osmanowie zrażali do siebie swoich rosyjskich i germańskich sąsiadów islamską polityką „niepodejmiowania negocjacji z niewiernymi”. Bankructwo

Osmanów w 1875 r. zraziło do nich resztę kontynentalnej Europy. Bałkańskie „wstrząsy”, wywołane ruchami niepodległościowymi, które miały miejsce zaledwie sto mil od osmańskiej stolicy, sprawiły, że Osmanowie potrzebowali pomocy. Potrzebowali oni brytyjskiego wsparcia (wojskowego i finansowego), podczas gdy Wielka Brytania potrzebowała ich, aby Kanał Sueski pozostał otwarty dla Imperium Brytyjskiego. Z tego względu sułtan nie mógł pozwolić sobie na zignorowanie stanowiska Disraeliego w sprawie Żydów i Palestyny.

William Ewart Gladstone (1809–1898) był czterokrotnie brytyjskim premierem (jako wig, czyli liberał) – w latach: 1868–1874, 1880–1885, 1886 i 1892–1894. Jego wielki rywal – Benjamin Disraeli, torys lub konserwatysta, był premierem dwukrotnie – w latach: 1868 i 1874–1880. Królowa Wiktoria gardziła Gladstone’em i faworyzowała Disraeliego. Disraeli doprowadził do koronacji Wiktorii na cesarzową Indii 5 maja 1876 roku, a ona nagrodziła go nadając mu tytuł 1. hrabiego Beaconsfield.

Kiedy Gladstone wrócił do władzy w 1880 roku (a Disraeli zmarł w 1881 roku), stosunki brytyjskie z autokratycznym Abdulem Hamidem II znacznie się pogorszyły. Sułtan zakazał rosyjskim Żydom emigracji do Palestyny (28 kwietnia 1882 r.). W tym samym roku powstały jednak nowe społeczności: Riszon le-Cijjon i Samaria, podczas gdy Petach Tikwa i Rosz Pina (dawniej Gei Oni) zostały przesiedlone. W latach 1908 i 1909 młodoturcy, którzy sprzyjali Żydom, zbuntowali się i obalili sułtana Abdula Hamida II.

Późniejszy głos

Po upływie czterech wieków osmański sprzeciw wobec powrotu Żydów do Ziemi Obiecanej doprowadził do upadku Imperium Osmańskiego. W przeciwieństwie do tego, brytyjska przychylność dla powrotu, włączając w to Deklarację Balfoura, postulującą założenie żydowskiej ojczyzny w Palestynie, została nagrodzona zwycięstwem w I wojnie światowej. Później Brytyjczycy nie byli już tak przychylni Żydom i słońce zaszło nad ich imperium [autor nawiązuje w ten sposób do określenia używanego w XIX wieku w stosunku do imperium brytyjskiego. Imperium, nad którym nigdy nie zachodzi słońce, to takie, które ma tak rozległe terytorium, że zawsze znajdzie się taka jego część, gdzie trwa dzień – przyp. tłum.]. Po pogromach Żydów w latach 1881–1884 i 1902–1906, carska Rosja została obalona przez komunistów w 1917 roku. Adolf Hitler stopniowo stawał

się coraz bardziej okrutny wobec Żydów i jego Trzecia Rzesza przetrwała zaledwie dwanaście lat (znacznie krócej niż zapowiadane tysiąc lat). Być może te zdarzenia należałoby uznać za związane ze zbliżaniem się kości do siebie głos pośród narodów, o którym prorokował Ezechiel.

Czysty język?

Żydowscy imigranci do Palestyny mówili wieloma różnymi językami: arabskim, ladino (hebrajski dialekt języka hiszpańskiego), jidysz (hebrajski dialekt języka niemieckiego), gruzińskim (kartwelskim) i innymi. Eliezer ben Jehuda przybył z Litwy w 1881 roku. W domu mówił tylko po hebrajsku i m.in. rozpoczął komponowanie 17-tomowego słownika hebrajskiego (który po jego śmierci w 1922 roku został uzupełniony przez jego rodzinę). Intencją Eliezera ben Jehudy było uczynienie z języka hebrajskiego wspólnego języka Żydów w Palestynie. Wielka Brytania, tuż przed otrzymaniem 29 listopada 1922 r. mandatu Ligi Narodów nad Palestyną, uznała hebrajski za wspólny język Żydów w tym regionie.

Herzl i kongresy syjonistyczne

Theodor Herzl był dziennikarzem, który relacjonował proces Dreyfusa w Paryżu w 1894 roku (Alfred Dreyfus był żydowskim kapitanem we francuskiej armii, który został oskarżony o zdradę na rzecz Niemiec, a następnie uznany za winnego w grudniu 1894 roku i ukarany dożywotnim więzieniem. W wyniku tej sprawy społeczeństwo francuskie mocno się podzieliło. Niektórzy spośród tych, co później znaleźli dowody niewinności Dreyfusa, zostali oskarżeni i skazani. Następnie odkryto, że major Ferdinand Walsin Esterhazy był autorem dokumentów obciążających Dreyfusa, a major Hubert Joseph Henry preparował nowe dokumenty, a tuszował inne. W sądzie wojennym Esterhazy został uniewinniony, najwyraźniej na polecenie Ministerstwa Wojny. W związku z tymi doniesieniami doszło do zamieszek. Major Henry przyznał się do swoich fałszerstw i popełnił samobójstwo w sierpniu 1898 roku. Esterhazy uciekł do Belgii, a potem do Londynu. Dreyfus został sprowadzony z kolonii karnej na Wyspie Diabelskiej, aby stanąć przed nowym sądem wojennym od 7 sierpnia do 9 września 1899 roku. Został uznany za winnego, ale następnie ułaskawiony przez prezydenta Francji. W lipcu 1906 roku sąd cywilny uchylił wszystkie wcześniejsze wyroki, a 22 lipca Dreyfus został przywrócony do służby i awansował na stopień majora.

(Armia publicznie przyznała, że jest niewinny, dopiero w 1995 roku!) www.britannica.com/biography/Alfred-Dreyfus. Sprawa Dreyfusa przekonała Herzla i innych, że asymilacja Żydów w społeczeństwach europejskich nie jest możliwa i konieczne jest utworzenie państwa żydowskiego w Palestynie.). W następnym roku Herzl opublikował „Państwo żydowskie”, opowiadając się za osiedleniem się narodu żydowskiego w Palestynie. Wraz z Maxem Nordauem i innymi zorganizował I Kongres Syjonistyczny w Bazylei w dniach 29–31 sierpnia 1897 r., który odbywał się corocznie do 1901 r., a następnie co dwa lata do 1913 r., po czym nastąpiła przerwa spowodowana I wojną światową. Kongres spotkał się ponownie w 1920 r., następnie co dwa lata od 1923 do 1939 r., a po raz 22. w Bazylei w Szwajcarii w grudniu 1946 r.

Alija

Pierwsza *alija* (tj. wznoszenie się ku górze, jak do Jerozolimy [Jerozolima znajduje się na wzniesieniu, dlatego pielgrzymowanie do tego miasta oznaczało dla Żydów „wznoszenie się”, zarówno sensie dosłownym, jak i duchowym – przyp. tłum.]), której impuls dały pogromy w Cesarstwie Rosyjskim, spowodowała rolników żydowskich w latach 1882–1903. W drugiej (1904–1914) i trzeciej (1919–1923) alii wprowadzono Żydów, którzy wzmocnili potencjał obronny. Czwarta alija (1924–1929), podsycana nastrojami antyżydowskimi w Polsce i okolicach, przyczyniła się do rozwoju drobnego biznesu i przemysłu lekkiego. Piąta alija (1929–1939), napędzana przez rozwój nazizmu, przyciągnęła ludzi wykształconych. Początkowo, zanim rozpoczął się Holokaust, Hitler zorganizował wywóz 50 000 Żydów do Palestyny.

Holokaust zdziesiątkował ludność żydowską w Europie Środkowej. Upadek Związku Radzieckiego umożliwił większości Żydów z Europy Wschodniej emigrację do Izraela. Pozostałe skupiska diaspory żydowskiej znajdują się na Zachodzie, przede wszystkim w USA (której liczebność jest porównywalna z liczbą ludności żydowskiej w Izraelu), Kanadzie, Francji,

Wielkiej Brytanii i Argentynie. Czekamy, aż ujrzemy wydarzenia geopolityczne, które spowodują powrót Żydów z Zachodu do Izraela.

Najlepsze obecnie szacunki wskazują, że z prawie 15 mln Żydów na świecie, 6 mln 668 tys. jest w Izraelu, 6–7 milionów w USA, 456 tys. we Francji, 390 tys. w Kanadzie, 289,5 tys. w Wielkiej Brytanii, 180,5 tys. w Argentynie, 176 tys. w Rosji, 116,5 tys. w Niemczech, 113,2 tys. w Australii i 93,8 tys. w Brazylii (www.jewishvirtuallibrary.org/jewish-population-of-the-world).

Proroctwa Zachariasza

Dlaczego, po ponad stu latach, Izrael wciąż jeszcze nie wrócił do swojej ziemi? (Znajduje się tam około 45 proc. całkowitej populacji Żydów.) Być może Zach. 12:7 sugeruje odpowiedź: „Najpierw wyratuje Pan namioty Judy, aby chwała domu Dawida i chwała mieszkańców Jeruzalemu nie przewyższała Judy”. Przechodnie Wieku Ewangelii, wierny Kościół, mają być dopełnieni w pierwszej kolejności, aby stać się kapłaństwem, które uratuje cielesny Izrael. „W owym dniu uczynię z Jeruzalemu ciężki kamień dla wszystkich ludów. Każdy, kto go będzie podnosił, ciężko się zrani, gdy zbiorą się przeciwko niemu wszystkie narody ziemi” (Zach. 12:3 i Joel 3:16–17).

Notatka historyczna o kongresach syjonistycznych

I Kongres Syjonistyczny miał miejsce w dniach 29–31 sierpnia 1897 r. w Bazylei. Następnie odbyło się dwadzieścia jeden kolejnych: 1898, 1899 – Bazylea, 1900 – Londyn, 1901, 1903, 1905 – Bazylea, 1907 – Haga, 1909 – Hamburg, 1911 – Bazylea, 1913 – Wiedeń, 1920 – Londyn, 1923 – Karlowe Wary (Czechosłowacja), 1925 – Wiedeń, 1927 – Bazylea, 1929 – Zurych, 1931 – Bazylea, 1935 – Lucerna, sierpień 1937 – Zurych, sierpień 1939 – Genewa, grudzień 1946 – Bazylea. Kongres z 1903 r. odmówił osiedlenia się Żydów w Ugandzie, w Afryce.

Herzl zmarł 3 lipca 1904 r.

— J. Parkinson —

Połączenie kości

Prorokowałem więc, jak mi nakazano. A gdy prorokowałem, rozległ się głos, a oto powstał szum; i zbliżyły się kości, jedna kość do drugiej — Ezech. 37:7, BW.

Pan Bóg, Wielki Stwórca, mówi: „Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawi swojego planu swoim sługom, prorokom” (Amos 3:7). Zgodnie z tymi słowami, Bóg stosował różne sposoby, aby sprawić, że Jego wola znana będzie ludzkości. Używał w tym celu swoich aniołów, proroków, przemawiał przez sny i słowo pisane, aby przekazać ludziom swoją wolę. Pewnego razu pisał nawet swym „palcem” na tablicach, które Mojżesz otrzymał na Górze Synaj (2 Mojż. 31:18).

W dzisiejszych czasach Bóg nie komunikuje się z nami w sposób nadprzyrodzony, gdyż mamy Jego myśli zapisane w Piśmie Świętym. „Całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tym. 3:16–17).

Potężne środki komunikacji

Jednym z najbardziej imponujących sposobów przekazywania przez Boga swojej woli były wizje. W przeciwieństwie do snów, które składają się z obrazów pojawiających się wówczas, gdy śpimy, wizja (Strong ST 4236, „Machazeh”, NT 3705, „Horama”) dzieje się na jawie, czyli wtedy, gdy jej adresat nie śpi; dlatego wydaje się rzeczywista.

W tym numerze czasopisma „The Herald” zastanawiamy się nad wizją doliny suchych kości, jaka pokazana została Ezechielowi przez samego Boga. „Spoczęła na mnie ręka Pana; i wyprowadził mnie w swoim duchu, i postawił mnie w środku doliny, która była pełna kości. I kazał mi przejść dokoła nich, a oto było ich bardzo dużo w tej dolinie i były zupełnie wyschłe” (Ezech. 37:1–2).

Wyobraźmy sobie przez chwilę tę scenę. Przed nami znajduje się dolina zupełnie wypełniona kośćmi. Musiał tu zginąć potężny lud lub wielka armia, a ich kości bieleją w promieniach słońca. Jakie uczucia wzbudziłyby w twoim sercu taki widok? Ponieważ dorastałem na wsi w Brazylii, raz odwiedziłem farmę, na której znajdowała się spora liczba całych szkiele-

tów krów, które zginęły z powodu suszy. Byłem wtedy jeszcze dzieckiem. To nie był miły widok. Wzbudził we mnie uczucie strachu, straty i rozpacz. Teraz wyobraźmy sobie, jak byśmy się czuli, gdybyśmy zobaczyli dolinę pełną ludzkich kości, które są wystawione na działanie pogody! „...i były zupełnie wyschłe” (Ezech. 37:2).

Właśnie to widział Ezechiel. Następnie Bóg zapytał: „Synu człowieczy, czy ożyją te kości?” (w. 3). Ezechiel dowiedział się, że odpowiedź brzmi „tak” i że powinien o tym prorokować! „Prorokowałem więc, jak mi nakazano. A gdy prorokowałem, rozległ się głos, a oto powstał szum; i zbliżyły się kości, jedna kość do drugiej” (Ezech. 37:7).

Znaczenie wizji

Wielu biblistów (m.in. John Darby, John Gill i inni) jest zgodnych co do tego, że znaczenie wizji doliny suchych kości odnosi się do odbudowania Izraela, albo po okresie niewoli, albo w przyszłości. Niektórzy wierzą, że odnosi się do czasu zmartwychwstania, podczas gdy inni dostrzegają możliwość podwójnego wypełnienia się proroctwa.

W 1910 roku zapytano br. Russella: „Czy widzenie Ezechiela o suchych kościach opisane w 37 rozdziale jego proroctwa odnosi się do zmartwychwstania umarłych czy do czegoś innego?”. Odpowiedział: „Według naszego zrozumienia widzenie o suchych kościach nie odnosi się do zmartwychwstania umarłych w powszechnym znaczeniu tego słowa, ale raczej do ożywienia nadziei narodu żydowskiego, który, zauważcie, mówił: ‘Wyschły kości nasze i zginęła nadzieja nasza’. Ich wszystkie nadzieje pomarły, a to ożwienie, ten fakt, że kość schodzi się do kości, przedstawia stopniowy sposób, w jaki żydowskie nadzieje zejdą się razem i stopniowo ożywią ich jako naród” (Książka Pytań i Odpowiedzi, str. 584) Widzimy zatem, że nawet wówczas br. Russell zauważył, że coś zaczęło się dziać. W „Fotodramie Stworzenia” na stronie 110, możemy przeczytać: „Zapowiedź ta zdaje się obecnie wypełniać pomiędzy narodem żydowskim. Jeszcze niedawno nie mieli oni żadnej nadziei; następ-

nie pojawił się syjonizm, suche kości nadziei na złagodzenie cierpień, ale bez wiary w Abrahamową obietnicę. Z czasem dostrzegamy Żydów, którzy wzrastają w wierze w obietnice dane Abrahamowi i jednoczą swe siły, bogactwo i wiarę. Z pewnością niedaleki jest czas odbudowy ich narodowej nadziei i znów będą się radować jako lud”.

Odrodzenie jest procesem

Treść proroctwa wyraźnie wskazuje na stopniowe odrodzenie narodu Izraelskiego: po tym jak rozległ się głos i nastał szum, kości zaczęły się łączyć; następnie pojawiły się ścięgna i mięśnie, a w końcu wszystko powlekło się skórą. Mimo to powstałe w ten sposób ciało nie było żywe, dopóki Bóg nie tchnął w niego ożywczego tchnienia. Zgodnie z proroctwem widzimy Izrael odrodzony jako naród od 1948 roku, jednak musi jeszcze w pełni zaakceptować Pana Jezusa jako swojego Mesjasza, aby otrzymać pełnię przewidzianych dla nich błogosławieństw Królestwa. Patrząc wstecz, jeszcze nie tak dawno temu Żydzi byli rozproszeni po całym świecie, deptani przez narody, bez swojej ziemi i własnego kraju. Jednak we właściwym czasie Bóg rozpoczął proces odbudowy.

Syjonizm i łączące się kości

Waga ruchu syjonistycznego nie może być pominięta. Była to główna siła polityczna prowadząca do powstania państwa Izrael. Urodzony w Austro-Węgrzech żydowski pisarz i dziennikarz Teodor Herzl stworzył i promował syjonizm jako ruch polityczny, który bronił biblijnego prawa Żydów do Ziemi Izrael lub inaczey Ziemi Obiecanej (*Ha'Aretz HaMuvatahat*, 1 Mojż. 15:13–21, Ezech. 47:13–20).

Herzl (który był świadkiem antysemityzmu w Europie) uważał, że Żydzi będą znów silni, kiedy będą posiadać swoje państwo. Pomysł niepodległego państwa Izrael było rewolucyjną ideą dla narodu, który przez stulecia cierpiał z powodu brutalnych prześladowań. Dzisiaj Teodor Herzl jest uważany za Jerzego Waszyngtona narodu Izraelskiego.

Na I Kongresie Syjonistycznym, który odbył się w Bazylei (Szwajcaria) w dniach 29–31 kwietnia 1897, syjoniści zgodzili się, że Żydzi powinni masowo powrócić do Ziemi Świętej w Jerozolimie, skąd zostali wygnani przez Rzymian w III wieku n.e., ponieważ jest to jedyne miejsce, w którym poczuliby się jak w domu. Rzeczywiście, jak „łączące się kości”, Żydzi z całego świata byli zachęceni do migracji do tego regionu pa-

lestyńskiego w czasie, gdy ten niewielki obszar był częścią Imperium Osmańskiego i był zamieszkiwany przez 500 tys. Arabów. Migracja Żydów do Izraela zwieńczona była Deklaracją Niepodległości w 1948 roku i powstaniem państwa Izrael.

Przed Herzlem był pastor Russell

Jednak Herzl nie był pierwszą osobą, która promowała powrót Żydów do ich ziemi.

W ciekawym artykule na stronie internetowej Haaretz (www.haaretz.com) Philippe Bohstrom wskazuje: „Na całe lata przed tym, jak Teodor Herzl zaproponował utworzenie państwa żydowskiego, Charles Taze Russel wzywał Żydów do szukania domu narodowego w Ziemi Izrael”. Rzeczywiście w „Strażnicy” z 1 listopada 1892 roku (R1466), Russell pisze: „Na świecie żyje obecnie ponad dziesięć milionów Żydów, z których około trzy czwarte w Rosji, Polsce, krajach bałkańskich i Turcji. Jeżeli ruch w kierunku Palestyny otrzyma impuls, który jest mu w stanie zapewnić komisja Hirscha, to człowiek obdarzony wyobraźnią może być w stanie wyobrazić sobie podwojenie lub nawet potrojenie liczebności żydowskiej populacji tego kraju przed końcem naszego stulecia”.

W dniu 18 sierpnia 1891 roku Russell napisał list do barona de Hirscha i Rothschilda, których uważał za „dwóch wiodących Hebrajczyków świata”. W swoim liście Russell proponuje praktyczny plan dla działań syjonizmu, który zakładał zakup wszystkich państwowych gruntów w Palestynie (tj. gruntów nieposiadających prywatnych właścicieli) od zubożałego Imperium Osmańskiego. Kopia listu została opublikowana w „Strażnicy” z grudnia 1891 r. (R1342). Niestety de Hirsch uważał powstanie państwa żydowskiego za fantazję. Wiele lat później Herzl przedstawił podobną propozycję i osiągnął sukces.

Bóg mówi o swoich proroctwach: „Tak jest z moim słowem, które wychodzi z moich ust: Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem” (Izaj. 55:11). Tysiące lat temu Bóg dał Ezechielowi wiele proroctw dotyczących odnowienia Izraela, takich jak proroctwo o suchych kościach „łączących się”. Żyjemy w czasach, gdy blask zorzy porannej świeci coraz jaśniej, aż do białego dnia (Przyp. 4:18). Światło pozwala nam zobaczyć, że suche kości nie są już rozrzucone po „dolinie” narodów. Kości z proroctwa Ezechiela zostały przywrócone na właściwe miejsce!

— A. Couceiro —

Ściągną i ciało

I spojrzalem: a oto pojawiły się na nich ściągna i porosło ciało; i skóra powłokła je po wierzchu, ale ożywczego tchnienia w nich nie było — Ezech. 37:8, BW.

W drugim etapie swojej wizji Ezechiel widział martwe szkielety, które zaczynają zamieniać się w ciała. Ściągną – wytrzymała tkanka włóknista łącząca mięsień z kością lub kość z kością, powszechnie zwana właśnie ścięgnami czy więzadłami – pojawiają się znikąd i zaczynają wiązać ze sobą kości. Mimo to szkielety wciąż się nie poruszają. Muszą czekać, aż ożywi je i postawi na nogach Duch Boży. W momencie, w którym się to stanie, wszyscy ujrzą odpowiedź na pytanie Boga do Ezechiela: „Synu człowieczy, czy ożyją te kości?” (Ezech. 37:3).

Przywrócony naród od czasu zniszczenia pierwszej świątyni w 587 r. p.n.e. żył nadzieją, którą opowiadali wszyscy prorocy. Przez cały okres drugiej świątyni Izrael nie miał niezależności narodowej. Kiedy Pan Jezus został odrzucony jako Mesjasz, powiedział im: „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38). Wraz z zakończeniem się Czasów Pogan (Łuk. 21:24) (zobacz „The Herald Zwiastun Królestwa Chrystusowego” nr 4/2014, „Koniec czasów pogan – setna rocznica”) Izrael zaczął wyłaniać się jako samodzielnie egzystujące państwo, a od tamtego czasu jego znaczenie istotnie wzrosło.

Ściągną, siła wspólnoty

W 63 r. p.n.e. Rzymianie rozpoczęli okupację Izraela, która trwała aż do zniszczenia drugiej świątyni w roku 70 n.e. i zakończyła się powstaniem Bar Kochby w roku 135 n.e., dokładnie tak, jak przepowiedział Pan Jezus. Oznaki powrotu łaski do Izraela oraz przywrócenia jego ojczyzny nie rozpoczęły się przed pojawieniem się ruchu syjonistycznego pod koniec XIX wieku.

Termin „syjonizm” został użyty po raz pierwszy w pismach austriackiego dziennikarza Nathana Birnbauma w 1886 r. Obecnie wokół tego pojęcia krąży wiele nieporozumień, chociaż oznaczało ono po prostu powrót Żydów do ich starożytnej, biblijnej ojczyzny. Słowo syjonizm pochodzi od biblijnego określenia, które w Psalmie 132:13-18 symbolizuje Jerozolimę: „Albowiem obrał Pan Syon, i upodobał go sobie na mieszkanie, mówiąc: Toć będzie odpocznienie moje

aż na wieki; tu będę mieszkał, bom go sobie upodobał. Żywność jego będę obficie błogosławił, a ubogich jego nasycę chlebem. Kapłanów jego przyoblokę zbawieniem, a święci jego weseląc się, radować się będą. Tam sprawię, że zakwitnie róg Dawidowy; tam zgotuję pochodnię pomazańcowi memu. Nieprzyjaciół jego przyoblokę wstydem; ale nad nim rozkwitnie się korona jego” (BG).

Do roku 1918 Palestyna była częścią Imperium Osmańskiego, znajdując się pod panowaniem tureckim przez około 400 lat. Ściągną i więzadła formujące się na kościach są trafną ilustracją tego, jak Izrael został przywrócony do życia — siła narodu ujawniła się w momencie, kiedy zostali połączeni razem we wspólnotę. Petach Tikwa (dosł. „Brama Nadziei”), dziś piąte największe miasto Izraela, zostało założone przez grupę religijnych Żydów, chcących opuścić Jerozolimę i powołać do życia wspólnotę rolniczą. W tym czasie tamten teren ciągle znajdował się pod kontrolą Imperium Osmańskiego. Początkowo osada istniała krótko — z powodu rozczarowujących zbiorów i wybuchu epidemii malarii. Jednak w 1883 r. w Petach Tikwa osiedliła się nowa grupa imigrantów z Rosji, znanych jako *Bilu*, i wkrótce otrzymała wsparcie od Edmonda Rothschilda, który zapewnił fundusze na osuszanie bagien w okolicy. Osuszanie mokradeł umożliwiło nowo przybyłym sadzenie gajów cytrusowych, co z kolei doprowadziło do rozwoju gospodarczego i zwiększenia się liczby mieszkańców. W roku 1900 w Petach Tikwa mieszkało 818 osób.

Jak zasugerował Albert O. Hudson (zobacz „The Herald Zwiastun Królestwa Chrystusowego”, 5/1980, „Lud narodzony za jeden dzień”), „pieniądze często są nazywane potęgą wojny; w tym przypadku pieniądze stały się potęgą pokoju”. Z początku pomoc finansowa była udzielana przez zamożnych Żydów amerykańskich. Baron Abraham Edmond Benjamin James de Rothschild (ur. 19 sierpnia 1845, zm. 2 listopada 1934) pochodził z francuskiej rodziny bankierów de Rothschild. Był wpływowym zwolennikiem syjonizmu – jego hojne darowizny stały się znaczącym wsparciem dla rozwoju ruchu syjonistycznego w jego wczesnych

latach, co pomogło w doprowadzeniu do ustanowienia państwa Izrael.

Celem Rothschilda było założenie żydowskiego państwa w jego ojczystej ziemi. Promował industrializację i rozwój gospodarczy. W 1924 r. zorganizował Żydowskie Stowarzyszenie Kolonizacji Palestyny [Palestine Jewish Colonization Association, PICA], które nabyło ponad 125 000 akrów ziemi (50 586 ha) i rozpoczęło realizację przedsięwzięć biznesowych. Rothschild wydał prawdopodobnie ponad 50 milionów dolarów na wsparcie zasiedlania; wspomógł prowadzone przez inżynierów badania nad energią elektryczną i sfinansował budowę elektrowni.

Żydzi i Arabowie żyli na ziemi Rothschilda w zgodzie. Według historyka Alberta M. Hyamsona, „Rothschild uznał, że nadrzędnym interesem Żydów w Palestynie była swoboda i przyjaźń z arabskimi sąsiadami. Miał na uwadze dobro arabskich rolników, którzy zamieszkiwali zakupioną przez niego ziemię, ale dzięki jej zagospodarowaniu sprawił, że kraina była w stanie pomieścić dziesięć razy większą populację”.

Koniec rządów Imperium Osmańskiego

Po klęsce Imperium Osmańskiego podczas I Wojny Światowej, kontrolę nad Palestyną przejęli Brytyjczycy. W listopadzie 1917 r. brytyjski rząd rozpoznał deklarację Balfoura, ogłaszając zamiar ułatwienia „ustanowienia w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”. W roku 1922 Liga Narodów przyznała Wielkiej Brytanii mandat nad Palestyną, który między innymi obejmował postanowienia wzywające do ustanowienia żydowskiej ojczyzny, umożliwienia emigracji i zachęcania Żydów do osiedlania się na tej ziemi.

Armia brytyjska wycofała się z ziemi Izraela w dniu 14 maja 1948 r. Podczas trzydziestoletniej dominacji nad Ziemią Obiecaną Wielka Brytania dotrzymała obietnicyzłożonej w 1917 r. przez swojego ministra spraw zagranicznych, Arthura Jamesa Balfoura, w deklaracji, która nosi jego imię, i „przychylnie zapatrywała się na ustanowienie w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego”. Zaniedbała jednak dotrzymania końcowej klauzuli, że „nie uczyni nic, co mogłoby zaszkodzić obywatelskim czy religijnym prawom istniejących w Palestynie społeczności nieżydowskich oraz prawom i statusowi politycznemu, z jakich Żydzi korzystają w każdym innym kraju”. Kilka godzin przed tym, jak

o północy 14 maja 1948 r. oficjalnie wygasł brytyjski mandat nad Palestyną, Dawid Ben Gurion ogłosił powstanie państwa Izrael i został jego pierwszym premierem. Urząd pierwszego prezydenta objął wieloletni zwolennik syjonizmu, Brytyjczyk Chaim Weizman (1874–1952). Już nazajutrz, 15 maja, prezydent Stanów Zjednoczonych Harry S. Truman publicznie uznał Państwo Izrael, a Związek Radziecki wkrótce poszedł w jego ślady.

Przed nowo powstałym narodem szybko pojawiło się wiele wyzwań. Izrael musiał stoczyć walkę o przetrwanie z otaczającymi go państwami arabskimi, które zaatakowały natychmiast. W tym samym czasie musiał przyjmować również okręty wypełnione imigrantami, którzy codziennie przybywali do żydowskiej ojczyzny. Wielu z nich było uchodźcami z Europy, bez grosza przy duszy. Potrzebowali natychmiastowej pomocy zdrowotnej i socjalnej. Z pomocą tylko trzech czołgów, bez wsparcia myśliwców czy bombowców, izraelskie siły skutecznie broniły ziemi Izraela przed ogromną liczbą nacierających armii arabskich wyposażonych zarówno w samoloty, jak i w bombowce.

Niemniej jednak cudowne zwycięstwo Izraela zostało okupione wysoką ceną – śmiercią 6000 Izraelczyków, czyli 1 proc. populacji. Wojna formalnie zakończyła się 28 listopada 1948 r. Izrael posiadał więcej ziemi niż zakładano w pierwotnym podziale zaproponowanym przez ONZ, ale ich święte miasto, Jerozolima, na mocy ostatecznego porozumienia podpisanego 3 kwietnia 1949 r., zostało podzielone na dwie części – żydowską i arabską. W dniu 11 maja 1949 r. Izrael został 59 członkiem ONZ. Po dwóch wojnach i prawie 20 latach, prężnie rozwijający się naród Izraela zdobył obiecaną mu dawno ziemię.

Odrodzenie się starożytnego Izraela w tej samej ziemi i z tym samym językiem po 2500 latach od jego zniszczenia było prawdziwym cudem. Uznanie Izraela przez ONZ na światowej scenie politycznej było znaczącym, współczesnym wydarzeniem, które jest wypełnieniem wielkiego proroctwa naszego Pana z Ewangelii Mateusza 24, o drzewie figowym „wypuszczającym liście”. Dzisiaj, po 72 latach posiadania statusu państwowości, Izrael pozostaje ważnym, rozwijającym się i potężnym narodem na arenie światowej, liderem w wielu obszarach technologii, innowacji, rolnictwa i przywództwa.

Od 14 maja 1948 r., kiedy państwo Izrael zostało formalnie ogłoszone i uzyskało niepodległość,

skoncentrowało siłę, uzyskało stabilność i rozwinęło solidarność. W roku 1948 w Izraelu mieszkało tylko 650 tys. Żydów. Wraz z wycofaniem się brytyjskich oddziałów i aparatu zapewniającego fundusze i organizację kraj pozostał bez pieniędzy, rządu, struktury i zasobów. W czasie ustanowienia państwa Izrael w 1948 r. całkowita liczba jego mieszkańców wynosiła jedynie 806 tys. osób. W roku 1949 liczba ludności przekroczyła milion, a dziewięć lat później, w roku 1958, dwa miliony. Obecnie Izrael jest domem dla 8,5 miliona ludzi, z których nieco ponad 6,5 miliona to Żydzi – 44,5 proc. światowej populacji. Izrael jest jedynym krajem z żydowską większością. Od roku 2006 przewyższa ona liczbowo społeczność Żydów w każdym innym kraju, w tym w Stanach Zjednoczonych.

Rodzenie owoców

W powieści „Prostaczkowie za granicą”, napisanej w 1897 r., Mark Twain tak przedstawił ziemię Palestyny: „Nigdzie na całym tym pustkowiu nie było ani na stopę cienia (...) piekielny, nagi, bezdrzewny kraj (...) Nie ma tam ani rosy, ani kwiatów, ani ptaków, ani drzew (...) Jest równina i niezacienione jezioro, a za nimi jałowe góry (...) Myślę, że wśród wszystkich ziem z ponurą scenerią, Palestyna musi być księciem. Wzgórza są nieurodzajne, o nijakim kolorze i w niemalowniczym kształcie. Jest to kraina beznadziejna, posępna i przygnębiająca”.

Obserwacje Twaina okazały się krótkowzroczne. Jałowa ziemia została przekształcona w urodzajną ziemię starożytnego Izraela w cudowny sposób, przepowiedziany w Piśmie Świętym (Amos 9:14-15, Ezech. 36:34-35). Na jednym 65-milowym [104,61 km] odcinku samej doliny Jordanu archeolodzy odkryli pozostałości po ponad 70 starożytnych osadach, z których każda miała własną studnię. Lot nie wyolbrzymiał, kiedy przeszło 3000 lat temu „zobaczył wszystką równinę nad Jordanem, iż wszystka wilgotna była (...) jako sad Pański” (1 Mojż. 13:10).

Cud rolnictwa

Dziś pustynie zostały ponownie zalesione – posadzono ręcznie ponad 250 mln drzew. Skaliste pola są teraz żyzne. Bagna zostały osuszone i obsadzone roślinnością. Odbudowano starożytne tarasy. Obecnie rolnicy zbierają jakieś 5 mln kwiatów dziennie, przy czym ponad 1,5 mld rocznie podlega eksportowi. Świeże owoce uprawia się w słonawej wodzie. Opracowano specjalne odmiany jabłek i brzoskwiń, które mogą ro-

snąć w środowisku pustynnym. Jabłka i pomarańcze są uprawiane na tym samym polu, a tropikalne banany i ananasy pojawiają się obok truskawek. Każdego roku eksportuje się około 150 tys. ton owoców i warzyw. Izrael hoduje największą różnorodność ryb na świecie.

Zalesianie i uprawa ziemi znacznie zmieniły Izrael. W ciągu minionych stu lat Izrael uprawiał dwa razy więcej gatunków roślin (3000) niż Egipt z żyzną deltą Nilu. Do kraju sprowadzono 460 gatunków ptaków – pochodzących zarówno z Afryki Południowej, jak i z Grenlandii. W tym małym kraju żyją afrykańskie lamparty i syberyjskie wilki. Zoologowie podejmują się ponownego wprowadzenia do środowiska naturalnego wszystkich zwierząt wymienionych w hebrajskim Piśmie.

„Ty powstawszy zmiłujesz się nad Syonem; boć czas, żebyś się zlitował nad nim, gdyż przyszedł czas naznaczony. Albowiem upodobały się sługom twoim kamienie jego, i nad prochem jego zmiłują się; aby się bali poganie imienia Pańskiego, a wszyscy królowie ziemscy chwały twojej; gdy pobuduje Pan Syon, i okaże się w chwale swojej” (Psalm 102:14-17, BG). Eksploracja ziemi Izraela stała się dobrodziejstwem dla archeologów. Odkopane zostały biblijne miasta, a w niektórych przypadkach również odbudowane. Duża część izraelskiej turystyki opiera się na możliwości zaangażowania zwiedzającego w wykopaliska archeologiczne. Wznoszenie nowego budynku zostaje przerwane, kiedy w jego miejscu następuje odkrycie miejsca historycznego. W Izraelu istnieje maksyma, że „każdy Izraelczyk jest archeologiem”.

Izrael z góry przeznaczony jako naród

„Albowiem ty lud święty Panu, Bogu twemu; ciebie obrał Pan, Bóg twój, abyś mu był osobliwym ludem ze wszystkich narodów, które są na ziemi. Nie przeto, że was więcej nad inne narody, przyłączył się Pan do was, i obrał was, gdyż was było najmniej ze wszystkich narodów; ale iż was umiłował Pan, i strzedz chciał onej przysięgi, którą przysięgał ojcom waszym (...)” (5 Mojż. 7:6-8).

Jahwe wybrał Izrael na święty naród ze względu na swoją przysięgę złożoną ich ojcom – Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Ezechiel prorokował, że Izrael znajdzie się z powrotem w swojej ziemi, a Pan Bóg da swojego Ducha do ich wnętrza (Ezech. 36:24-27). Ta obietnica na przyszłość nie odnosi się do jednostek, lecz do narodu jako całości. Dzisiaj wielu pojedynczych Żydów na świecie posiada małą wiarę w obietnice dane

Abrahamowi. Pan Bóg nie naruszy jednak wolnej woli swoich stworzeń i nie sprawi, aby osoby, które tego nie pragną, mu służyły.

Tutaj powstaje pytanie: dlaczego Pan Bóg będzie błogosławił ten naród pomimo jego niewiary? Deklaracja o powstaniu państwa Izrael nie zawiera żadnej wzmianki o Bogu. Po tym, jak Żydzi nie zdołali się wywiązać z przestrzegania Jego prawa i odrzucili Jego Mesjasza, dlaczego Pan Bóg ponownie okazuje swoją łaskę? Biblia ujawnia trzy powody:

Łaska była im pierwotnie obiecana ze względu na wiarę ich ojców: „Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego [braci z pogan] dobra, lecz co do wybrania, są umiłowanymi ze względu na praojców” (Rzym. 11:28). Naród żydowski różni się od wszystkich innych nie z uwagi na jakiekolwiek cechy genetyczne, etniczne, moralne czy polityczne, ale dlatego, że Pan Bóg obiecał błogosławić „nasienie” ich przodków (5 Mojż. 9:5).

Boża łaska powraca do narodu żydowskiego, aby pozbyli się powątpiewania, jakie spowodowało na Jego święte imię ich wygnanie w diasporze (Ezech. 36:21-33). Pan Bóg czyni to, aby uświęcić swoje wielkie i święte imię, które zostało sprofanowane, kiedy Izrael był rozproszony pomiędzy narodami: „Z wdzięczną wonnością łaskawie was przyjmę, gdy was wywiodę z narodów, a zgromadzę was z onych ziem, do którychście rozproszeni byli, a tak poświęcony będę w was przed oczyma onych narodów” (Ezech. 20:41).

Pan Bóg zgromadza ten naród z powrotem, aby wypełnić swą pierwotną obietnicę uczynienia go narodem świętym i swoim dziedzictwem (Jer. 31:34, Ezech. 36:25, Izaj. 19:25, Joel 3:2). Bóg wskrzesi Izrael, oczyści go i tchnie w niego swojego Ducha (Ezech. 37:13-14), ponieważ ma w tym cel (Izaj. 55:11). Ściągną, które

uformowały się na szkieletach, wskazują, że Boża łaska powróciła do Izraela, gdyż ma On dla niego do wykonania pracę w procesie przywrócenia całego rodzaju ludzkiego – pracę „opowiadania Jego chwały” (Izaj. 43:21).

Mając kości powleczone ścięgna i państwo, które w jedności dowiodło swej siły, Izrael jest przygotowywany do wielkiego dzieła. Choć nie jest obecnie narodem religijnym, jego historia związana z Bogiem Jahwe miała na niego zdecydowany wpływ. Miejsca publiczne są przyozdobione wersetami biblijnymi. Szabat jest przestrzegany w całym kraju. Otwarcie dyskutuje się na temat zapisów Pisma Świętego. Wielu imigrantów po raz pierwszy może mieć styczność z Bogiem i z Pismem.

Pan Bóg pragnie, aby ludzkość została przywrócona do pierwszego stanu i otrzymała pełne zbawienie. Izrael jako Boży świadek, znajdując się pod Nowym Przymierzem, będzie odzwierciedleniem Bożego światła dla całego Jego stworzenia (Rzym. 1:16). Tak jak wybór przez Pana Boga tego narodu i darowanie im ziemi były bezwarunkowe, tak ostateczne przywrócenie i powrót narodowej łaski również są bezwarunkowe. Boski zamiar błogosławienia wszystkich ludzi ma być dostrzeżony dopiero po tym, jak Jego umiłowany Izrael ponownie stanie się „zjednoczonym królestwem”, będącym w posiadaniu swojego dziedzictwa.

Boża obietnica dana Jakubowi wypełni się, kiedy wszystkie narody w swoich sercach staną się Izraelitami: „A Pan stał nad nią i rzekł: Jam jest Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka, ziemię tę, na której ty śpisz, tobie dam i nasieniu twojemu. A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz się na zachód, i na wschód, i na północy, i na południe; a będą ubłogosławione w tobie wszystkie narody ziemi i w nasieniu twojem” (1 Mojż. 28:13-14).

— L. Griehs —

cd. ze str. 12

W listopadzie 1973 r., kiedy Lev i ja przeprowadziliśmy się do Izraela, mieszkaliśmy w kibucu Beit Oren, leżącym na górze Karmel, powyżej Hajfy. Uczyliśmy się tam języka hebrajskiego razem z wieloma Żydami, którzy przybyli do Izraela na statkach takich jak „Exodus” lub drogą lądową. Mieszkaliśmy blisko miasta Naharijja w północnej części wybrzeża Izraela, które w większości było zamieszkane przez Żydów niemieckich. Przybyli tam oni zanim założone zostało państwo Izrael. Naharijja było jedynym miastem w Izraelu, w którym koniec II wojny światowej był ogłoszony w języku niemieckim.

Jako chrześcijanka, która mieszka w Izraelu, jestem cały czas zachwycona każdym dniem w tym cudownym kraju, nawet podczas wykonywania – skądinąd przyziemnych – czynności codziennego

cd. na str. 24

Proroctwo do ożywczego tchnienia z czterech wiatrów

I powiedział On do mnie: Prorokuj do ducha [ożywczego tchnienia], prorokuj, o synu człowieczy, i mów do ducha: Tak powiada Pan Bóg: Z czterech wiatrów przybądź, duchu [tchnienie], i powiej po tych pobitych, aby ożyli — Ezech. 37:9, (BT).

Proroctwo do ożywczego tchnienia jest łatwe do przeoczenia podczas studiowania proroctwa o dolinie suchych kości. W przebiegu wydarzeń wokół wersetu 9, kości zbliżają się do siebie, a w końcu pojawiają się ścięgna, ciało i skóra. Jednakże w ciałach nie było ożywczego tchnienia. Kolejnym logicznym krokiem byłoby, aby tchnienie życia wstąpiło w ciała, a one ożyłyby i wstały.

Jednak zamiast tego, w relacji znajduje się istotna przerwa, o proroczym znaczeniu, która zdaje się odnosić do bardzo konkretnego szczegółu dotyczącego ożywczego tchnienia – że tchnienie ma pochodzić „z czterech wiatrów”. Faktycznie, ta część proroctwa jest skierowana do ożywczego ducha i odnosi się do jego konkretnego źródła.

Tchnienie symbolizuje duchową siłę życiową narodu Izraelskiego. Ożywające ciała reprezentują naród izraelski, który ostatecznie uznaje Boga jako swoją siłę i źródło swej mocy; Wszechmocnego i Jego władzę nad całym światem.

Uznanie przez Izrael ich suwerennego Boga będzie bezpośrednim wynikiem działania czterech wiatrów.

Ramy czasowe dla czterech wiatrów

Aby zrozumieć symbolikę czterech wiatrów, przyjrzyjmy się innym fragmentom Pisma Świętego, które używają tego samego wyrażenia. Poniższe fragmenty pomogą nam lepiej zrozumieć czas uwolnienia czterech wiatrów.

„Potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech narożnikach ziemi, powstrzymujących cztery wiatry ziemi, aby wiatr nie wiał po ziemi ani po morzu, ani na żadne drzewo. I ujrzałem innego anioła, wstępującego od wschodu słońca, mającego pieczęć Boga żywego. Zawołał on donośnym głosem do czterech aniołów, którym dano moc wyrządzić szkodę ziemi i morzu: Nie wyrządzajcie szkody ziemi ni morzu,

ni drzewom, aż opieczętujemy na czołach sługi Boga naszego” (Obj. 7:1-3). Z tego wynika, że wypuszczenie czterech wiatrów następuje pod koniec wieku, po całkowitym zapieczętowaniu świętych.

(Istnieją inne fragmenty używające sformułowania „cztery wiatry”, które wydają się nie odnosić do czasów końcowych. Dotyczy to kilku fragmentów, które używają wyrażenia „cztery wiatry niebios”. Możliwe, że „cztery wiatry niebios” są czymś innymi niż „cztery wiatry”; a być może jeszcze inny pogląd jest bardziej prawidłowy i zostanie nam objawiony „poza zasłoną”).

Różne interpretacje znaczenia czterech wiatrów

Istnieje wiele interpretacji znaczenia tych czterech wiatrów. Tutaj rozważmy dwa różne punkty widzenia. Pierwszym z nich jest to, że cztery wiatry reprezentują końcową część czasu ucisku, czyli okres Armagedonu w czasie ucisku.

W proroctwach „wiatr” często przedstawia wojnę. Wystąpienie czterech wiatrów może oznaczać totalną wojnę światową. Chociaż ziemia nie ma czterech narożników w dosłownym tego słowa znaczeniu, to jednak w ślad za Pismem Świętym mówimy o jej czterech głównych kierunkach. Wojna mająca swe źródło w czterech stronach świata może oznaczać, że będzie ona obejmować narody z wszystkich części ziemi. Pomimo że doświadczyliśmy już dwóch wojen światowych, to jednak całościowy charakter tego proroctwa może ukazywać przyszłą wojnę światową, której kulminacją będzie Armagedon.

Inny pogląd jest taki, że cztery wiatry dotyczą upadłych aniołów. W Piśmie Świętym niewiele jest napisane o upadłych aniołach. Jednakże dwa teksty, Judy 6 i 2 Piotra 2:4, wskazują, że upadli aniołowie są „w mrocznych lochach, aby byli zachowani na sąd” (BW). Wskazuje to na fakt, że upadli aniołowie są teraz zachowani i w końcu zostaną uwolnieni, tak jak „cztery wiatry” z Objawienia 7:1 cytowanego powyżej.

cd. ze str. 22

życia. Jestem podekscytowana, mogąc widzieć Żydów powracających do Izraela. Zauważam wypełnianie się proroctw kilka razy w ciągu każdego dnia, kiedy widzę nowych Żydów, którzy przybyli z różnych zakątków świata. Widzimy ich w busach, w sklepach spożywczych, na chodnikach! Czytamy w gazetach artykuły o nich, a w wiadomościach telewizyjnych oglądamy ich wzruszające świadectwa!

Żydzi z państw arabskich

Przybywają do nas Żydzi, którzy pochodzą z państw arabskich, gdzie wielu żyło od setek lat. Ponad 700 tys. tych Żydów pochodzi z państw arabskich otaczających Izrael. Zostali oni dosłownie „wyrzuceni” ze swych ojczystych krajów, gdy w 1948 r. zostało założone państwo Izrael. Z chwilą wygnania z arabskich krajów, stracili swoje domy, firmy i pracę. Przybyli do Izraela, nie posiadając zbyt wiele, zmagając się z trudnościami; natomiast drzwi Izraela były dla nich otwarte z miłością, jak dla bliskich powracających do domu.

Ci mówiący po arabsku Żydzi również przynieśli ze sobą swoją kulturę i kuchnię. Społeczność, w której teraz mieszkam, przyjmuje Żydów z Maroka, Tunezji oraz Libii. Ci ludzie przywieźli ze sobą bogaty i żywy styl życia (oraz kuchnię).

Żydzi z Rosji

Do tego tygła przybyli w 1990 r. Żydzi rosyjscy. Zostali oni wypuszczeni z istniejącego wówczas Związku Radzieckiego i w rezultacie Izrael został obdarzony wieloma wyedukowanymi imigrantami: doktorami, naukowcami, muzykami, itp. W mojej klinice mój lekarz rodzinny jest Rosjaninem, tak samo jak wielu innych lekarzy w miejscowych szpitalach.

Jednym z dowodów na istnienie izraelskiego tygla jest to, że opakowania jedzenia sprzedawanego w sklepie muszą być opisane w kilku językach po to, aby mogli zrozumieć je imigranci: hebrajskim, arabskim, rosyjskim, a czasem nawet angielskim. Żydzi rosyjscy mają wielki wpływ na codzienne życie w Izraelu, a ich wpływ rozszerzył się również na politykę, ponieważ mają oni teraz własną partię w izraelskim Knesecie.

Żydzi z Etiopii

Żydzi z Etiopii zaczęli przybywać do Izraela w tym samym czasie, co Żydzi rosyjscy. Zdecydowanie różnili się oni od Żydów z Rosji w tym, że musieli nadrobić zaległości i dopasować się do bieżącej epoki. Przyjechali do nowoczesnego społeczeństwa izraelskiego, którego sposób życia był im całkowicie obcy. Na przykład: dlaczego drzwi wejściowe w hotelach i sklepach spożywczych otwierają się, kiedy stanie się naprzeciw nich? Dlaczego z fontanny miejskiej wciąż leje się woda? Dlaczego nie mogą dosięgnąć i dotknąć osoby, którą widzą w telewizji?

Obecnie, ponad 20 lat później, widzimy dzieci tamtych etiopskich imigrantów pracujące w specjalistycznych zawodach albo na wiodących pozycjach w rządzie. Mieszkająca w moim sąsiedztwie młoda Etiopka pracuje w naszej klinice. Inna młoda Etiopka ostatnio wygrała konkurs Miss Izraela.

Żydzi z innych krajów

Obecnie widzimy wielu anglojęzycznych Żydów powracających do Izraela z USA, Kanady, Australii, Nowej Zelandii, Południowej Afryki i Anglii. Żydzi ze wszystkich krajów Ameryki Południowej codziennie przeprowadzają się do Izraela. Każdy z nich przywiezie ze sobą indywidualny

cd. na str. 26

Oba te poglądy wskazują, że czas na uwolnienie czterech wiatrów przypada na końcową fazę czasu ucisku, Armagedon. Harmonizuje to z okresem czasu, o którym mowa w prorocестве o dolinie suchych kości, ponieważ mieści się ono między okresem, gdy Izrael staje się narodem, a chwilą, gdy uznaje on Boga Wszechmogącego. Możemy z tego wywnioskować, że uznanie Boga przez Izrael być może nastąpi w wyniku Armagedonu.

Dech wiary, który zostaje tchnięty w Izraela w wizji doliny suchych kości, pochodzi z ostatecznych trudności czasu Armagedonu, w którym wszystkie narody będą zgromadzone przeciwko Izraelowi. Stanowić to będzie ostatnią część obecnego żniwa Wieku Ewangelii.

Jak dojdzie do uznania Boga przez Izrael?

Jak te ostateczne trudności ugruntują ich wiarę w Boga? Zwróćmy uwagę na następujące fragmenty:

- „Knują spisek przeciwko Twojemu ludowi, zmawiają się przeciw tym, których strzeżesz” (Psalm 83:4).
- Izrael nie zostanie całkowicie wyzwolony z ucisku, na co wskazuje prorok Zachariasz. „I zbiorę wszystkie narody do walki z Jeruzalemem. Miasto będzie zajęte, domy splądrowane, kobiety zhańbione. Połowa miasta pójdzie w niewolę, lecz resztkę ludności nie będzie usunięta z miasta. Potem wyruszy Pan i będzie walczył z tymi narodami, jak zwykł walczyć w dniu bitwy” (Zach. 14:2–3, BW). Pozwolenie na tę pozorną klęskę będzie miało pouczający wpływ na Izrael. Zrozumią oni, że ich poprzednie zwycięstwa nie były osiągnięte przez ich własną siłę militarną, ale Bożą ręką. To uświadomienie sobie przez nich, jak rozpaczliwie potrzebują Boga, oznaczać będzie wielki punkt zwrotny dla Izraela, jako że Starożytni Święci będą wzbudzeni i użyci przez Boga do odwrócenia biegu bitwy (Mich. 5:5).
- „Oto uczynię Jeruzalem upajającą czarą dla wszystkich postronnych narodów. Na Judę również zesłę doświadczenie w czasie oblężenia Jeruzalem. W owym dniu uczynię Jeruzalem ciężkim głazem dla wszystkich ludów. Każdy, kto go spróbuje podnieść, dotkliwie się pokaleczy. Wszystkie narody się zgromadzą przeciw niemu. W owym dniu – wyrocznia Pana – porażę każdego konia trwogą, a jeźdźca oblędem. Lecz na naród judzki spojrzę łaskawie, wszystkie zaś konie pogan porażę ślepotą” (Zach. 12:2–4).

- „W owym dniu Pan będzie obroną mieszkańców Jeruzalem, a każdy z nich, kto jest słaby, będzie jak Dawid, a dom Dawida jak bóstwo, jak anioł Pański na ich czele. W owym dniu sprawię, że wszystkie ludy, które targnęły się na Jeruzalem, będą zniszczone” (Zach. 12:8–9).

- „Wtedy Pan wyruszy do boju i będzie walczył przeciw ludom, jak niegdyś walczył w dniu bitwy” (Zach. 14:3).

- „W owych czasach wystąpi Michał, wielki książę, który jest opiekunem dzieci twojego narodu. Wtedy nastąpi okres ucisku, jakiego nie było, odkąd narody powstały, aż do chwili obecnej. W tym czasie naród twój dostąpi zbawienia: ci wszyscy, którzy zapisani są w księdze” (Dan. 12:1).

- „Ja bowiem jestem z tobą – wyrocznia Pana – by cię wybawić. Zgotuję zagładę wszystkim narodom, między którymi cię rozproszyłem, ciebie zaś nie wyniszczę. Ukarzę cię jednak sprawiedliwie i nie ujdiesz zupełnie bezkarnie” (Jer. 30:11).

- „Zasadzę ich na ich ziemi, a nigdy nie będą wyrwani z ziemi, którą im dałem – mówi Pan Bóg twój” (Amos 9:15).

Prorocтва te ukazują Bożą obietnicę walki za Izrael, ale także Jego obietnicę, że da mu dobrobyt i przywróci bliską relację z Nim, aby stała się jeszcze bliższa.

W historii najnowszej mogliśmy wiele razy zaobserwować, jak w cudowny, potężny sposób Izrael pokonał swoich wrogów. Izrael posiada obecnie jedną z najnowocześniejszych armii na świecie, pomimo nieustannych ataków i tego, że jest nowym narodem.

Ci, którzy obserwują wydarzenia na świecie (z proroczym okiem zrozumienia, że nasz Pan burzy królestwa tego świata, aby zrobić miejsce dla Królestwa Bożego), mogą wyraźnie zobaczyć, że Bóg walczy już za Izraela. Jednak wielu Żydów w Izraelu nadal nie uznaje Boga, a tym bardziej Jezusa jako swojego Mesjasza. W miarę pogarszania się sytuacji na świecie, proporcjonalnie wzrastać będą wspaniałe przykłady walki Boga w celu obrony swojego ludu. Boży interwencjonizm zakończy się wielką demonstracją Jego mocy poprzez rzeczywistość Armagedonu. Ucisk, jaki czeka Izrael, wywołany będzie sprzymierzeniem się szeregu potężnych światowych sił przeciwko małemu Izraelowi. To skłoni naród żydowski do spojrzenia w górę i modlenia się do Boga o wybawienie ich z niedoli. Oto relacja proroka Joela dotycząca tych wydarzeń:

„Przed nim drży ziemia, niebiosy się trzęsą, słońce i księżyc ulegają zaćmieniu, a gwiazdy tracą swą jasność (...) Przeto (...) Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament. Rozdzierajcie jednak serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w łaskowości, a lituje się na widok niedoli. Kto wie? (...) Między przedsionkiem a ołtarzem niechaj płaczą kapłani, słudzy Pańscy! Niech mówią: Przepuść, Panie, ludowi Twojemu i nie daj dziedzictwa swego na pohańbienie, aby poganie nie zapanowali nad nami (...) I Pan zapalił się zazdrosną miłością ku swojej ziemi, i zmiłował się nad swoim ludem. Odpowiedział Pan: (...) Tego [nieprzyjaciela], co przychodzi z północy, oddalę od was (...) Nie lękaj się, ziemio! Raduj się i wesel, bo wielkie rzeczy uczynił Pan” (Joel 2:10–21).

Prorok Micheasz dodaje: „Gdy Asyryjczycy [ich inwazja za czasów Ezechiasza obrazuje najazd Goga] wpadną do naszego kraju i wkroczą do naszych pałaców, wtedy wystawimy przeciwko nim siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu” (Mich. 5:5). Odpowiadając na modlitwę Izraela o wybawienie, Bóg zainteresuje z góry za pośrednictwem Kościoła w chwale i wzbudzi Starożytnych Świętych tutaj, na ziemi. Oni wybawią Izrael od niebezpieczeństwa i pokażą mu, że Jezus jest ich Mesjaszem i że On jest pośrednikiem ich zbawienia. W ten sposób wypełni się proroctwo Zachariasza: „Na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalem wyleję Ducha pobożności. Będą patrzeć na tego, którego przebili, i boleć będą nad nim, jak się

boleje nad jedynakiem, i płakać będą nad nim, jak się płacze nad pierworodnym” (Zach. 12:10).

„Dlatego oto idą dni, mówi Pan, że już nie będzie się mówić: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi egipskiej! Lecz: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał, i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ich ojcom!” (Jer. 16:14–15, BW).

Cudem wybawienia Izraela będzie nie tylko sprowadzenie ich z powrotem do ziemi izraelskiej, ale także przywrócenie do Boga. Wydarzenia te będą niezwykle i obserwowane na całym świecie. „Tak okaże się wielkim i świętym, tak ukaże się oczom wielu narodów: wtedy poznają, że Ja jestem Pan” (Ezech. 38:23).

Wnioski

„I tak będą oni moim ludem, a Ja będę ich Bogiem” (Ezech. 11:17–20).

Chociaż Bóg już teraz walczy za Izrael, to jednak jest to widoczne tylko dla tych, których oczy są już otwarte przez wiarę w proroctwo. Proroctwo do ożywczego tchnienia z czterech wiatrów jest jeszcze przyszłością i zapoczątkuje kulminacyjną fazę czasu ucisku. To wydarzenie rozpocznie proces pojednania Izraela z Bogiem ich ojców. Izrael jako naród wreszcie uzna, że ich siła pochodzi od Boga, a ich Mesjaszem jest Jezus. Wtedy zdecydowanie pójdą za Jezusem i prawdziwie poznają Boga.

— B. & G. Stein —

cd. ze str. 24

styl życia i doda nowy wymiar do naszego życia w Izraelu. Ci drodzy imigranci są witani przez Izrael z otwartymi ramionami.

Żydzi, którzy są uważani za „zaginione plemiona”, są odnajdywani w różnych częściach Indii oraz w Chinach. Jednak w Bożych oczach, ci ludzie nie byli zaginieni; jeśli Pan Bóg zechce, zostaną oni ponownie zebrani.

Podczas jazdy bussem po Tyberiadzie, jednego dnia mogę siedzieć obok Żyda z kraju arabskiego, a w kolejnych dniach – obok Żydów z Rosji, Ameryki, Francji – skądkolwiek. Tak właśnie wygląda codzienność oraz ciągle zmieniająca się mozaika, którą obserwuję gdy mieszkam w Izraelu!

Wraz z powrotem Żydów „spośród pogan” do Izraela, trafia do nas ich unikalny sposób życia: mieszanka kultury, muzyki, kuchni oraz zapału do życia. Kto by pomyślał, że widok znaku „McDonald’s” w Izraelu będzie wskazywał na wypełnianie się tego, że ludzie powracają do swojej ziemi! Ale to jest właśnie cud codziennego życia w Izraelu tak, jakby dane nam było „chodzić widzeniem” używając naszego „proroczego wzroku”. Wierzmy wciąż Bogu i ufamy w wypełnianie się Jego rozwijającego się proroczego planu, który przemienia tę cudownie pobłogosławioną Ziemię Obiecaną – Izrael!

— Hava Bausch —

Tchnij na tych zabitych

Tak mówi Wszechmogący Pan do tych kości: Oto Ja wprowadzę do was ożywcze tchnienie i ożywienie — Ezech. 37:5, BW.

Proroctwo o dolinie suchych kości faktycznie zawiera w sobie dwa powiązane, ale jednak osobne proroctwa dotyczące odnowienia Izraela. Pierwsze proroctwo dotyczy ponownego złożenia kości, połączenia ich ścięgnami, pojawienia się na nich ciała, a następnie pokrycia ich skórą (Ezech. 37:4–8). Proroctwo to spełniło się, gdy Izrael, jako naród świecki z określoną granicą, w roku 1948 odzyskał państwowość. Mimo to po wypełnieniu się tej części „ożywczego tchnienia w nich nie było”. Z Bożego punktu widzenia, kości nie były jeszcze żywe. Nadzieje Izraela wciąż nie zostały całkowicie spełnione (Ezech. 37:11).

Następnie Bóg dał Ezechielowi drugie proroctwo. „I rzekł do mnie: Prorokuj do ożywczego tchnienia, synu człowieczy, i powiedz ożywcemu tchnieniu: Tak mówi Wszechmogący Pan: Przyjdź ożywcze tchnienie, z czterech stron i tchnij na tych zabitych, a ożyją” (Ezech. 37:9). Tchnienie życia musi być dane temu narodowi, aby mogli żyć. Bóg wyjaśnił Ezechielowi, jak to się stanie. „I tchnę w was moje ożywcze tchnienie, i ożywienie; i osadzę was na waszej ziemi i poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i wykonam – mówi Pan.” (Ezech. 37:14). To Duch Boży da Izraelowi oddech, a zatem życie.

Duch ten przybywa do Izraela w wyniku ich wyzwolenia w czasie ucisku Jakuba (Jer. 30:7). W księdze Ezechiela rozdziały 38 i 39 szczegółowo wyjaśniają proces, w jaki sposób Izrael będzie uwolniony od najeźdźcy. Gog i jego sprzymierzeńcy zaatakują Izrael z północy, „aby brać łupy i grabić” (Ezech. 38:1-15). Jednak rezultatem wystąpienia Goga przeciwko Izraelowi i wyzwolenia ich przez Boga będzie uświęcenie Boga w oczach zarówno pogan (Ezech. 38:16), jak i Izraela (Ezech. 39:27). „I tak objawię moją chwałę wśród narodów; wszystkie narody będą oglądać mój sąd, którego dokonam [na Gogu i jego sprzymierzeńcach] i moją rękę, którą położę na nich. I pozna dom izraelski, że Ja, Pan, jestem ich Bogiem od owego dnia i nadal” (Ezech. 39:21–22). „I poznają, że Ja, Pan, jestem ich Bogiem! Gdyż kazałem im iść do niewoli wśród narodów, ale teraz zgromadzę ich na ich ziemi i nie pozostawię tam

nikogo z nich. Nie zakryję przed nimi mojego oblicza, ponieważ wylałem mojego ducha na dom izraelski – mówi Wszechmogący Pan” (Ezech. 39:28–29). Dzisiaj ani świat, ani Izrael nie rozumieją, dlaczego Żydzi zostali rozproszeni ani dlaczego powracają obecnie do swej ziemi. Dopóki Bóg nie uwolni Izraela od Goga i nie wyleje swego Ducha na Izrael, ludzkość nie zobaczy i nie zrozumie, że przywrócenie Izraela było Jego dziełem.

Jak Bóg zostanie uświęcony przez Izrael w oczach wielu ludzi? Stanie się tak przez uwolnienie ich od pogan, a następnie poprzez zawarcie z nimi Nowego Przymierza, dzięki któremu może tchnąć w nich Ducha i dać im życie. Tę rzeczywistość widzimy w opisie proroka Joela. Joel w swojej księdze w rozdziale 2:15-17 opisuje atak Goga na Izrael. W tym czasie „Niech oblubieniec [Chrystus] wyjdzie ze swej komory, a oblubienica [Kościoł] ze swej komnaty”. Opisuje to skompletowanie Kościoła i fakt, że zaślubiny Baranka miały już miejsce. Bóg obiecuje błogosławić Izraelowi w wersetach 18-19, ale najpierw musi uwolnić Izrael od Goga. „I oddalę od was wroga z północy, i zapędzę go do kraju suchego i pustego; jego przednią straż do Morza Wschodniego, jego tylną straż do Morza Zachodniego”.

Następnie Bóg pošle ziarno [nowe pożywienie], nowe wino [nowe doktryny] i olej [Ducha Świętego]. „I klepiska będą pełne zboża, a prasy opływać będą moszczem i oliwą. I wynagrodzę wam szkody lat, których plony pożarła szarańcza (...) Wtedy będziecie jeść obficie i nasycicie się, i wysławiać będziecie imię Pana swojego Boga, który dokonał u was wielu cudów. I poznacie, że Ja jestem wśród Izraela, i że Ja, Pan, jestem waszym Bogiem, i nie ma innego; I lud mój nigdy nie zazna wstydu” (Joel 2:20, 24-27). „A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało” (Joel 2:28).

Zesłanie Ducha Świętego na Izrael jest jednym z błogosławieństw, jakie Bóg przynosi narodowi pod Nowym Przymierzem. Prorok Ezechiel wspomina o dwuetapowym procesie ponownego zgromadzenia Izraela, a następnie przywrócenia go do życia (Ezech. 36:24-29).

cd. na okładce

„Wezmę was od narodów, zgromadzę was ze wszystkich krajów i wprowadzę do waszej ziemi”. Ten werset odpowiada Ezech. 37:8. Ale w Izraelu nie ma jeszcze „ożywczego tchnienia”.

Kontynuując, Ezechiel pisze: „Wtedy pokropię was czystą wodą, a wy będziecie czyści; oczyszczę was od wszelkiej waszej nieczystości i od wszystkich waszych bożków. Ponadto dam wam nowe serce i dam wam nowego ducha; i usunę serce z kamienia z waszego ciała i dam wam serce mięsiste. Włożę w was mego Ducha i każę wam postępować zgodnie z moimi ustawami, a wy będziecie uważnie przestrzegać moich obrzędów. Będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym przodkom; więc będziecie Moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem. Co więcej, wybawię cię od wszelkiej nieczystości”. W tym opisie Izrael nie otrzymał Ducha Bożego, a zatem i tchnienia, dopóki nie został pokropiony czystą wodą – dopóki nie nastąpiło oczyszczenie ich przez zastosowanie krwi Chrystusa w celu zapieczętowania Nowego Przymierza. Następnie, Bóg daje im nowe serce, nowego ducha (swego Ducha). Ta przemiana serca spowoduje, że będą postępować zgodnie z ustawami Bożymi, będą przestrzegać Jego nakazów, a w ten sposób staną się Jego ludem.

Prorok Jeremiasz wyraźnie łączy tę przemianę serca Izraela z Nowym Przymierzem opisanym w Proroctwie Jeremiasza 31:31,33–34. „Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż Ja byłem ich Panem – mówi Pan – Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę”.

Potrzeba Bożego Ducha, aby zapisać Jego prawo w narodzie żydowskim; tak jak w obecnym czasie Jego Duch zapisuje prawo Boże w uczniach

Chrystusa. Tak jak Duch Święty zapoczątkowuje w chrześcijaninie duchowe życie, tak przyniesie życie i duchowe zrozumienie narodowi żydowskiemu, a ostatecznie całej ludzkości.

Bóg przez Jeremiasza potwierdza to w Jer. 32:37–41. „Oto Ja zbiorę ich ze wszystkich krajów, do których ich rozproszyłem w moim gniewie i oburzeniu, i wielkim uniesieniu; sprowadzę ich znowu na to miejsce i sprawię, że będą mieszkać bezpiecznie. I będę moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. I dam im jedno serce, i wskażę jedną drogę, aby się mnie bali po wszystkie dni dla dobra ich samych i ich dzieci po nich. I zawrę z nimi wieczne przymierze, że się od nich nie odwrócę i nie przestanę im dobrze czynić; a w ich serce włożę bojaźń przede mną, aby ode mnie nie odstąpili. I będę się radował z nich, i dobrze im czynił; na stałe osadzę ich w tej ziemi, z całego serca i z całej duszy”. To, że Bóg obiecał, a następnie zasadził naród izraelski na ich ziemi, całym swoim sercem i duszą, jest po prostu niesamowitym zobowiązaniem Stwórcy, aby błogosławić potomstwu Jego dobrego przyjaciela, Abrahama. Dziś widzimy, jak gromadzą się wroowie Izraela. „Zgromadzę wszystkie narody i sprowadzę je do Doliny Józafata, i tam się z nim rozprawię z powodu mojego ludu i mojego dziedzictwa, Izraela, ponieważ rozproszyli je między ludy pogańskie i podzielili mój kraj” (Joel 3:7, BW). Ale ponieważ Kościół nie jest jeszcze kompletny – „nie weszła pełnia pogan” – częściowa zatwardziałość, albo inaczej mówiąc ślepotą, nadal dotyka Izrael.

Bóg jeszcze nie „zagrzmiał z Syjonu” ani nie „wydał swego donośnego głosu z Jeruzalemu” (Rzym. 11:25, Joel 3:21). Nie stanie się to przed skompletowaniem Kościoła i małżeństwem Baranka (Obj. 19:7–8). Wtedy Bóg uratuje Izraela, uczyni z nimi Nowe Przymierze i wyleje na nich swego Ducha, przynosząc im życie oraz wypełniając proroctwo Ezech. 37:10. „I poznacie, że Ja, Pan, jestem waszym Bogiem, który mieszkam na Syjonie, świętej mojej górze. Wówczas Jeruzalem będzie święte, a obcy już nie będą przez nie przechodzili. W owym dniu góry będą ociekać moszczem, a pagórki opływać mlekiem, i wszystkie potoki judzkie będą pełne wody, a z przybytku Pana wypływać będzie źródło i nawodni Dolinę Akacji” (Joel. 3:22–23, BW).

— Ernie Kuenzli —